

“Şartsız” çekilme

sayfa 8-9

Marksizmin kuyumcusunu yitirdik

sayfa 12

Gerçek

**İşçi sınıfı
mücadelelerinden...**
THY işçileri 15 Mayıs'ta grevde!
Bosch'un direnişçi işçileri,
Koç Üniversitesi direnişi,
İzelman işçileri...

sayfa 2-3

Mayıs 2013 / Sayı: 43

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Krizin yükü işçiye ve Kürde mi yıkılacak?

Günlerce, haftalarca yalan üstüne yalan. İnşaat çukurları üzerine çıkıp basın toplantısı yapan devlet, halkı 30 metrelik çukurlardan koruduğunu söylüyor. Sonra Tayyip Erdoğan 1 Mayıs'ın üzerinden günler geçtikten sonra dilinin altındaki baklayı çıkarıyor. Taksim ileride de miting alanı olmayacak. Yani çukurlar kapanınca da Taksim'de miting yok. Yani İşçileri Bakanı ve vali yalan söylemiş! Yeni alanlar hazırlanınca Kadıköy'e de izin verilmeyecek. Peki, nerede yapılacak mitingler? Erdoğan onun işaretini de daha önce vermişti: Kazlıçeşme (ve ona benzer başka alanlar). Hiç yüzü kızarmadan, işçi sınıfıyla ve örgütleriyle alay eder gibi, Kazlıçeşme'nin deniz manzarasından, böceğinden çiçeğinden bahsetmişti. Yürüyüşler ve mitingler piknik değildir, ey Erdoğan! Halkın mücadeleye girmiş kesiminin, henüz harekete geçmemiş kesimine sözünü taşıma eylemidir. Mücadele eden insanlar bulaşıcı hastalık mı yayıyor ki karantinaya almak istiyorsunuz?

Erdoğan mitingleri kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde yaptırma çabasında, sözde saltanatına son verdiği 12 Eylül'ü izliyor. İşçi düşmanı askeri rejim, mitingler için yıllarca sadece Çağlayan'ı verdi. Yürüyüş kolu Perpa civarından başlıyor, insan bulunan herhangi bir yere uğramadan ıssız Çağlayan meydanında son buluyordu. Amaç o zaman da karantinaya almaktı. Yalnız, askeri rejimin bu operasyonu neden yaptığı biliniyor: 12 Eylül öncesinde sel olup akan işçi sınıfı hareketinin ve solun, aynen 12 Mart sonrasında olduğu gibi, askeri müdahale biter bitmez yeniden canlanmasını engellemek için. Oysa, Erdoğan hükümetinin rahat olması gerek. İşçi hareketi son yıllarda, kahraman Tekel eylemi hariç, durgun. AKP'nin işçi ve memur bürosu gibi çalışan konfederasyonlar güçlenmiş durumda. Türk-İş'in başında memurları var. Neden korksun?

Hükümetin gözünü korkutan Arap devrimi oldu. Türkiye hâkim sınıflarında “Tahrir sendromu” var. Bugün değil, ama Arap devriminin de etkisi altında uzak olmayan bir gelecekte Taksim'in Tahrir olabileceğinden korkuyorlar. Neden? Çünkü dünya ve Avrupa krizinin er geç burjuvazinin çıkarlarıyla işçi sınıfının çıkarları arasında çok sert bir çatışma yaratacağını biliyorlar. Türkiye burjuvazisi ve hükümet yaklaşan sınıf savaşına tahkimat yapıyor. Sınıf mücadelesi alanına da kentsel dönüşüm uyguluyor. İşçi sınıfını şehir dışına sürüyor. İstanbul'un merkezini alışverişin merkezi haline getiriyor.

Krizin yükünü sadece işçi sınıfının sırtına değil, Kürdün de sırtına yüklemeyi planlıyor. Türkiye kapitalizminin en büyük ekonomik sorunu olan dış ödemeler cari açığını, Irak'taki Kürdistan Bölgesi'ni Türk lirası alanı haline getirerek ve Kerkük petrolüne ve gazına döviz ödemeyerek hafifletmenin temellerini hazırlıyor. Bunun için Kürt hareketini tasfiye ederek Türkiye içindeki savaşı bitiriyor, ama Kürt gençlerini Türkiye dışındaki savaşlara hazırlamak amacıyla.

İşçi ile Kürdün çıkarlarının, kendilerini işsizliğe, yoksulluğa ve savaşa mahkûm eden patronlar sınıfı ve onların devletine karşı birleştirilebileceği, birleştirilmesi gerektiği yeniden ortaya çıkıyor. Patron devletinin ve onun şimdiki nöbetçisi AKP hükümetinin planlarını birlikte bozalım. Gerçek barış için Irak ve Ortadoğu halklarıyla değil ABD ile savaşalım. Türk ve Kürt bütün işçilerin insanca yaşaması için mücadele edelim.

Ne Kerkük'ün gazı, ne Kazlıçeşme'nin kazı! Taksim meydanı ile Dağkapı meydanında çifte Tahrir için mücadele edelim!

Gerçek

Kazlıçeşme'nin kazı olmayacağız!

Tayyip Erdoğan itiraf etti: Taksim ileride de miting alanı olmayacak. Yani çukurlar kapanınca da Taksim'de miting yok. Yeni alanlar hazırlanınca Kadıköy'e de izin verilmeyecek. Peki, nerede yapılacak mitingler? Kazlıçeşme. Yürüyüşler ve mitingler piknik değildir, ey Erdoğan! Halkın mücadeleye girmiş kesiminin, henüz harekete geçmemiş kesimine sözünü taşıma eylemidir.

sayfa 6-7

**Başkanlık
sistemine
işçi sınıfı tepkisi
ne olmalı?**

4-5

**Nazım'ın
finans kapitalin
yayınevinde
ne işi var?**

10

**İran'da
cumhurbaşkanlığı
seçimleri - 2**

11

Metal işkolunu grup sözleşmelerinde uyuşmazlık

Metal işkolundaki grup toplu iş sözleşmeleri görüşmelerinde işveren sendikası MESS'in yüzde 4,6'lık zam önerisi ile sendikaların talepleri arasında uçurum oluşunca uyuşmazlık zaptı tutuldu. Metal işkolunda işçilerin ortalama 900 TL ücretle çalıştığı düşünüldüğünde MESS'in önerisi 40 TL'lik komik bir zam anlamına gelmektedir. Ayrıca metal işverenleri yeni işçileri giderek daha düşük ücretlerle işe almakta ve bu da işçiler arasında yüksek ücret farklarına neden olmaktadır. Patronlar bu şekilde hem aynı tezgahta aynı işi yapan işçilere farklı ücretler ödeyerek işçileri bölmekte hem de işçiye yaptıkları zamları yeni aldıkları işçilere verdikleri düşük ücretlerle karşılamaya çalışmaktadır.

Gerek DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş sendikası gerekse de Türk-İş'e bağlı Türk Metal sendikası düşük ücretlerle iyileştirme yapılması ve bu iyileştirmeler üzerine ücret zammının yapılmasını talep ediyor. Birleşik Metal İş sendikası yeni alınacak işçilerin yapılacak düzeltmeler ve zamlar sonrasında en az 1200 TL ile işe alınmasını şart koşuyor. Patronların yüzde 4,6'lık zammına karşı sendikaların zam talebi yüzde 18-19 seviyesinde olunca da görüşmeler uyuşmazlıkla sonuçlanıyor.

Sendikalara bağlı işçiler, MESS'in bu tutumunu her hafta buldukları bölgelerde eylemlerle protesto ediyor. En son 19 Nisan günü arabulucu sürecini anlaşmazlıkla sonuçlandıran Türk Metal-İş Sendikası 3 Mayıs günü MESS'in çağrısıyla yapılan toplantı maddelerinin de kabul edilemez olduğunu söyleyerek masadan anlaşmazlıkla kalktı. Birleşik Metal ve MESS arasında ise daha Mart ayında uyuşmazlık zaptı tutulmuştu.

Nisan ayı metal işçileri arasında Türk Metal'in apar topar sözleşmeyi imzalayacağı yönünde bir beklentiyle geçerken özellikle Bosch fabrikasındaki işçilerin Türk Metal'e isyan ederek Birleşik Metal'e geçmeleri Türk Metal'i MESS ile birlikte davranmaktan alıkoymuyor. Türk Metal, tabandan gelen baskıyla uyuşmazlığa gitmek zorunda kalıyor. Ancak MESS'le ticari ortaklıkları da bulunan Türk Metal'in bu tutumunu sonuna kadar götürmesi son derece kuşku. Bu yüzden de MESS'le yapılan grup sözleşmeleri Metal sektöründe merkez üssü Bursa ve Bosch fabrikası olan sendikal bir depremi de tetikleme potansiyeli taşıyor.

Gelinen aşamada gözler grev kararına çevrilmiş durumda. Sendikalar grev kararı aldıktan sonra 60 gün içinde ve işverene 6 gün önceden bildirmek üzere greve çıkabiliyor. 150 bin işçiyi kapsayan bu sözleşmeler tüm metal sektörünü etkileyecek öneme sahip durumda. Metal patronları kârlarını yüksek tutmak için işçiyi ezme kararlıysa ve komik zamlar öneriyorsa işçiler de grevle güçlerini göstermeye ve haklarını söke söke almaya hazırlanmalılardır.

Kıdem tazminatı fonu taşeron işçisine mi, yoksa patrona mı müjdedir?

AKP hükümeti, belirli aralıklarla gündeme getirdiği kıdem tazminatı meselesini geçtiğimiz aydan itibaren yeniden emekçilerin önüne sürdü. AKP bu konuda oldukça ısrarcı ve kıdem tazminatını kaldırmayı kafasına koymuş bulunuyor. Ancak bunu kendisine en az oy kaybettirecek bir zamanlamada ve içerikle yapmaya çalıştığı için sürekli nabız yokluyor. Son birkaç yıldır artan sıklıkla bazen bir gazeteciye ortada ne fol ne yumurta varken bir kıdem tazminatı fonu haberi yapıyor, bazen de bir toplantıda bir bakanın ya da bir başka AKP'linin ağzından kaçırıyor konu.

AKP hükümeti için uygun zamanlama, kıdem tazminatı gibi işçi sınıfının 1960 - 1980 dönemindeki en önemli kazanımlarından birini geri almanın yaratacağı işçi sınıfı tepkisini en iyi yatıştırabileceği zaman olacaktır. Uygun içerikse, işçi sınıfına yönelik açık bir saldırı anlamına gelen böyle bir değişikliği, işçi sınıfı için olumluymuş gibi göstererek yapmak olacaktır. "Kıdem tazminatı fonu geliyor" haberlerinin ilk çıktığı sırada burjuvazinin kalemşörleri "işçilerin zaten kıdem tazminatlarını alamadıklarını, bu yeni düzenleme ile artık alabilecek hale gelececeklerini" yazıyordu.

Nisan ayı boyunca çıkan haberlerde ise, taşeron şirketlerde çalışan işçilerin de kıdem haklarından yararlanması için "bireysel kıdem hesabı sistemine" geçileceği söyleniyor. Yine aynı ay içerisinde, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nda alt işverenlik (taşeron çalışma) konulu bir toplantı yapılarak sendikaların ve patron temsilcilerinin görüşlerinin alındığı belirtiliyor. **Üçlü Danışma Kurulu adıyla yapılan** bu toplantıya Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı **Faruk Çelik**'in yanı sıra TİSK Genel Başkanı **Tuğrul Kutadgobilik**, Türk-İş Genel Başkanı **Mustafa Kumlu**, Hak-İş Ge-

nel Başkan Yardımcısı **Mustafa Toruntay**, DİSK Genel Başkanı **Kani Beko** ve ilgili bürokratlar katıldılar. Burada hükümetin ve patron temsilcilerinin taşeron çalışmayı yaygınlaştırma niyetleri açıkça ortaya çıktı. Hem hükümetin hem de patronların, taşeron çalışmayı asıl işlerde de uygulamaya koyma niyetleri zaten bilinen bir şey. Şimdi bunu perdelemek için "taşeron işçilere kıdem tazminatı vereceğiz, ayrıca taşeron işçilerin sözleşmelerini üçer yıllık hale getirip iş güvencelerini (!) sağlayacağız" diyorlar.

AKP hükümetinin isteği, kıdem tazminatını bir fon kapsamına alma planını, taşeron işçiler üzerinde denemek, burada bir sorun çıkmazsa uygulamayı tüm işçi sınıfına genişletmek. Böylece uygulama, taşeron işçilere yönelik bir lütfmuş gibi gösterilecek, tepkilerin önu kesilecek. Oysa, hali hazırdaki uygulamada zaten taşeron işçilerin kıdem tazminatına hakları bulunuyor. Mesele, taşeronun, asıl işverenle beraber hukuk maddelerine takla attırarak bu hakkı işçilerin elinden almaları. Bunu da, 12 ay çalışmakta olan işçiye belirli dönemlerde işe giriş çıkış yapmış gibi göstererek yapıyorlar. Yapılacak değişikliklerle, kıdem tazminatı ödenmesinden sadece alt işverenin değil, asıl işverenin de sorumlu olacağı söyleniyor. Bu da aslında bir göz boyamadan ibaret. Çünkü zaten halihazır şekliyle iş yasasında, alt işveren ve asıl işveren, işçiye karşı müteselsil olarak yani beraber sorumluluk taşıyorlar.

Tüm bunlar, kıdem tazminatının artık tekil patron ile onun işçileri arasında bir sınıf ilişkisi olmaktan çıkarılıp patronların ne kadar katkıda bulunacağı belirsiz bırakıldığı bir "fon"a dönüştürülmesi, geçmişte, her yıl için 30 çalışma gününün karşılığı olarak hesaplanan kıdem tazminatının 14 güne indirilmesi, kıdem tazminatı almak için 1 yıl çalışmış ol-

mak yeterken artık 10 yıl çalışmanın gerekmesi gibi hak kayıplarını perdelemeye yönelik girişimler.

12 Eylül darbesi, Türk ve Kürt işçi sınıfının üzerinden bir silindir gibi geçmişti. Bunu yaparken de sınıfın mücadele ile elde ettiği pek çok hakkı elinden almış, burjuvaziye dikensiz bir gül bahçesi bırakmayı amaçlamıştı. 12 Eylül ile hesaplaşma iddiasındaki AKP'nin asıl hesabı, 12 Eylül darbesinin yarım bıraktığı işi bitirmektir.

Kıdem tazminatına ilişkin değişikliklerin ardında AKP hükümetinin işçi sınıfına yapacağı saldırıların bir planı niteliğindeki Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi (UİSB) yer alıyor. UİSB'de, kıdem tazminatının ilk fırsatta fona devredileceği kıdem tazminatı tutarlarının çok yüksek olduğu ve OECD ortalamasına çekilmesi öngörülmüyor.

Açılan davaların çoğu işçilerin lehine sonuçlandırdığı halde yargı kararlarının uygulanmasında ayak direyen AKP hükümetinden işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda bir adım beklememek gerekir. Yapılması gereken, kıdem tazminatı hakkımızın elimizden alınmasına karşı ayağa kalkmak, mücadele etmektir. Üçlü Danışma Kurulu toplantısına katılan sendikacıardan da bu tarihi görevi savsaklayanları tarih affetmeyecektir!

- **Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi geri çekilsin!**
- **Taşeron çalışma yasaklansın!**
- **Kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesine yönelik fon uygulaması girişimlerine son verilsin!**
- **İşten atmak yasaklansın!**

Koç Üniversitesi direnişinden mücadeleciler işçilere dersler

Koç Üniversitesi'nde taşeron ihalesi sonucu belirli hizmetlerin el değiştirmesiyle işsiz kalan işçiler 10 gün süren direnişlerinin sonucunda kazanımlar elde ederek işlerine döndüler.

Direniş 2 Nisan'da başlamıştı ve işçiler 12 Nisan itibarıyla tekrar iş başı yaptılar. Bu süreçte Koç Üniversitesi yönetimi ile işçiler arasında bir protokol yapıldı. Bu protokole göre tüm işçilerin yeni anlaşılan taşeron firmalarında iş güvencesiyle çalışmaları öngörülmüyordu. Taşeron firmalar bu güvencenin altına imza attılar ancak yeniden bir ihale yapıldı da firmalar değiştiğinde firmaların verdiği güvence de ortadan kalkacak.

Koç Üniversitesi yönetimi bilinçli olarak bu iş güvencesinde topu firmalara attı. İşçilerin mücadelesini savuşturmak istedi. Ancak işçiler, öğretim elemanları ve öğrencilerle birlikte kurdukları "Taşeron Denetleme Kurulu"nu çok önemsiyor ve bu kurul aracılığıyla mücadeleyi sürdürerek kazanımlarını kalıcı hale getirmek istiyorlar.

Koç Üniversitesi direnişi bize çok önemli dersler aktarıyor. Bu derslerden ilki işçi mücadelesinin ve dayanışmasının gücüdür. Taşeron işçilerinin mücadelesi Türkiye'nin en büyük sermaye gruplarından biri olan Koç Holding'i kendi üniversitesinde dize getirmiştir. Taşeronda çalışan ve işsiz kaldığında dönüp evine giden yüzbinlerce insandan farklı olarak örgütlenmeyi ve direnmeyi seçen işçiler ciddi

bir başarı elde etmiştir. Bu başarı hem Koç Üniversitesi işçilerinin bilincini ileriye sıçratmış hem de diğer taşeron işçileri için önemli bir emsal oluşturmuştur. İkinci ders mücadelenin sürekliliği ve sınıfsal bir boyut kazanmasıyla ilgilidir. Koç'ta taşeron işçileri işlerine dönmüştür ama taşeron sistemi baki kalmıştır. 12 Eylül askeri diktatörlüğünün kanlı saldırısıyla ve peşinden her Türkiye Cumhuriyeti hükümetinin politikalarıyla dayatılan neo-liberalizmin bir parçası olan taşeron sistemini Koç işçilerinin tek başına kaldırabileceğini düşünmek hem saflık hem de işçilere haksızlık olurdu. Koç Üniversitesi işçileri mücadeleleriyle sadece kendileri kazanım elde etmediler, parçası oldukları işçi sınıfını mücadelesine yaptıkları katkıyla mücadeleyi bir adım öne taşıdılar ki taşeron sistemini yıkacak olan işçi sınıfının o topyekün mücadelesidir.

Nihayet bu bakış açısıyla ele alındığında Taşeron Denetleme Kurulu hem bir kazanımdır hem de tuzaklarla dolu bir süreci içinde barındırmaktadır. Taşeron Denetleme Kurulu'na işçilerden bağımsız bir kurumsal rol atfedilmemelidir. Zira işçilerin mücadelesi ve kurul-

daki varlığı aktif ve canlı olduğu müddetçe kurul denetleme işlevini yerine getirecektir. İşçiler geri çekilir de işlerini kurula havale ederse bu kurul denetleme işlevinden çıkarak patron lehine bir sosyal-diyalog organı haline dönüşebilir. Kurul patrona işçilerin taleplerini dayatma işlevinden sıyrılarak taşeron sisteminin kalıcı hale gelmesinin "demokratik" bir organı haline dönüşebilir. Bugün kadroya geçiş talebi kazanılamamış olsa da mücadele devam etmelidir. Taşeron denetleme kurulunun tüm faaliyetleri de baştan sona taşeron sisteminin kaldırılması ve kadrolu çalışma talebine göre şekillenmelidir.

Her halükarda Koç Üniversitesi işçileri ve onlarla dayanışma gösteren tüm üniversite bileşenleri sınıf mücadelesi tarihine yaptıkları mütevazı ama bir o kadar da anlamlı katkı için alkış hak etmektedir. Geriye dönüp bakıldığında işçiler her taleplerini kabul ettirememiş olsa da mücadelenin en büyük kazanımı işçilerin örgütlenmeye ve sınıf mücadelesine olan inançlarındaki ve kararlılıklarındaki artıştır.

Ne AKP ne CHP Kurtuluş işçinin kendi elinde!

Ankara Bölge İdare Mahkemesi, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin Hanoğlu-Zigana ortak girişimine verdiği personel ihalesinin yürütmesini durdurdu ve işçilerin mücadelesini şimdilik bir kazanım elde etti. Sözleşme İzelman'la imzalanacak. Neden mi şimdilik?

Temizlik, bakım, ofis yönetim ve denetim hizmetleri ihalesinin Hanoğlu-Zigana ortaklığında kalması sonucu 650'nin üzerinde belediye emekçisi işini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmıştı. Ama ilginç bir durum vardı: İhaleyi alan taşeron şirket Hanoğlu-Zigana ortak girişiminin avukatı, Ankara İl Genel Meclisi'nin CHP Grup Başkan Vekiliydi! Yani CHP'nin önemli isimlerinden biri. Şirket avukatı ve şirket adına tek yetkili. CHP'liler bu işten kârlı çıkacaktı belli ki. Bu sebeple hem CHP hem de Kocaoğlu bu konuda sessiz kaldılar. Şoför ihalesinde İzelman için o kadar bağırarak halde bu konuda susup oldular. İhale CHP'li olmayanlarda kalınca ses çıkıyor, CHP'lilerde kalınca ses kesiliyordu. Yani taşeron işçisinin çilesi "0 taşeron" diyen İzmir Belediyesi'nde bitmeyecek gibi görünüyor.

İzmir Büyükşehir Belediyesi ESHOT Genel Müdürlüğü'nün yaptığı ihaleyi ise önce Etkin-İdeal Ortak Girişimi almıştı. Bu durum, CHP'li Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'nu ve temsil ettiği patronları bunalıma sokmuştu. Taşeronlaşmayı güya kaldırma taraftarı olduğunu söyleyen Kocaoğlu, İzmir 1. İstihdam Zirvesi'nde şöyle konuşmuştu: "Hükümet asgari ücreti belirlediği gibi azami ücreti de belirlesin. Sendikaların ücret sendikacılığı yapmasının önüne de yasal tedbir konulsun. İşçi sendikaları örgütlensin ve bütün çalışan-

ları kucaklasın! 15 milyon işçi varsa 15 milyonun 15 milyonu da sendikalı olsun. Ama sendikalar patronların kârının artması için çaba gösterebilir. Yani işverenle beraber çalışsın. Taşeronu böyle kaldıralım!..." Derdi, belediye şirketlerine ihalesiz iş vermek. Kendi değirmenine su taşımak.

Kocaoğlu, "İhaleleri almazsak, işçileri atarız" diyor. Böylece işçileri işten atma tehdidiyle karşı karşıya bırakarak kendisinin çıkarları için mücadele etmeye yönlendiriyor. İşçiyi, kendisini kimin sömüreceği konusunda bir seçime zorlayarak, tıpkı AKP gibi bir patron partisi olan CHP'yi desteklemek durumunda bırakmaya çalışıyor. İzelman meselesinde işçiyi, "ya taşeronla geçersiniz ya da işsiz kalırsınız" diyordu.

CHP, bulunduğu belediyelerde taşeron-daki işçileri kadroya geçirdiğini ve taşeronla karşı olduğu yalanını söylemeye devam ediyor. Oysa pek çok yerde CHP'li belediyeler taşeron sistemini hakkıyla uyguluyor. CHP taşeron sistemine neden karşı olsun ki? Kendisi de bu sistemden kaymağını yiyenlerden sonuçta. İzmir'de CHP'li belediye, zaman zaman kahramanlık taslıyor ama Zonguldak Belediye Meclisi'nde, taşeron firmada çalışan işçiler maaşlarını alamadıkları için pankart açan AKP'li Belediye Meclis üyeleri olmuştu. O zaman AKP taşeronla karşı mı olmuştu? Yani bunların hepsi aynı kumaştan. Pastadan pay alamadıklarında işçiden yana gözükken sömürücülerin temsilcileri. AKP'si, CHP'si, MHP'si hepsi patron partisidir ve taşeron düşük ücret, uzun iş saatleri ve iş cinayetleri anlamına geldiği halde işçileri taşeron şirketlerin insafına terk ediyorlar.

Özetle, patron partilerinden işçiyi hayır yok. Belediye emekçileri, kendi çıkarlarını savunan partilerde örgütlenmeli, siyaset yapmalıdır. Madem patronlar örgütlü saldırıyorlar, işçiler de örgütlenerek mücadele etmelidir. Çünkü üretkenler, hayatı yaratan işçilerdir ve yöneten de onlar olmalıdır!

THY 15 Mayıs'ta greve gidiyor!

THY ile Hava-İş sendikası arasındaki toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması ve arabulucu sürecinin de geçilmesinin ardından Hava-İş Genel Merkezi gazetemizin hazırladığı sırada 15 Mayıs'ta greve çıkma kararı aldı.

Grev kararından önce THY işçileri 1 Mayıs'ta Taksim yoluna düşmüş işçi sınıfı disiplininin ve kararlılığının güzel bir örneğini sergilemişlerdi. Grev kararı 3 Mayıs'ta geldi, ardından da yine Bakırköy Meydanı'ndan grev sesleri yükseltildi. Bakırköy'deki eylemde hem 1 Mayıs'taki devlet terörü protesto ediliyor hem de bu terörü yenilgiye uğratabilecek tek güç olan sınıf mücadelesi adres gösteriliyordu. DİP her zamanki gibi oradaydı. Bu sefer Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyon Komitesi Yunanistan seksiyonu EEK'li (Devrimci İşçi Partisi) yoldaşlarımız da bizlerle birliktedi. EEK'in Selanik örgütünden Marius van Voorthuizen, işçi kontrolündeki Vio.Me mücadelesinin bağrından gelerek enternasyonalist selamlarını paylaştı işçilerle. Enternasyonalizmin soyut bir ilke değil somut bir gereklilik olduğunu vurgulayarak ekonomik krizin karşısında mücadeleleri uluslararası alanda birleştirmenin daha da önemli olduğunu vurguladı. Sözlerini "hep birlikte zafer için savaşalım ve kendi hayatlarımızı yeniden kazanalım" diye bitirdi. Eylem halayların ardından günün önemine uygun biçimde "işçiler masaya yumruğunu vuracak" sloganlarıyla sona erdi.

THY'de grev kararının alınmasındaki en büyük sebep THY yönetiminin geçtiği-

miz yıl grev yaşama karşı eylem yaptıkları için işten attığı 305 işçiyi geri almamakta diretmesi. Oysa 305 işçi için açılan işe iade davalarının hepsini işçiler kazanmış ve yapılan eylem mahkemeler tarafından da sendikal hak arama çerçevesinde değerlendirilmişti. Daha önce "mahkeme kararlarına saygı göstereceğiz" diyen THY yönetim kurulu başkanı Hamdi Topçu, daha sonra bu işçileri geri almayı reddetmiş ve üst mahkemeye itirazda bulunmuştu. Son olarak 15 işçi için Yargıtay da işe dönüşlerine dair kararı onadı.

Tüm bunlara rağmen THY yönetiminin işçileri geri almamakta direnmesinin tek sebebi THY'nin sendikasız ve toplu sözleşmesiz bir ortamda işçilerin sırtından kârlarına kâr katabilmesidir. Bu bir toplu sözleşme değil, sendikasızlaştırma saldırısıdır. Hava-İş de buna karşı direnmektedir. THY yönetiminin milyonlarca dolarlık reklam yatırımları yaptığı, saldırgan bir bünyeye politikası izlediği bir dönemde olası bir greve 1 gün bile dayanmasının son derece güç olduğu ortadadır.

Peki THY yönetimi neye güvenmektedir? Muhtemelen dün yaptıkları gibi bugün de hükümeti devreye sokup bakanlar kurulundan milli güvenlik gerekçesiyle grevin ertelenmesini isteyeceklerdir. Bu da bir kez daha THY işçilerinin mücadelesini tüm işçi sınıfının mücadelesine haline getirir. Konfederasyonlar ve tüm sınıf örgütleri THY grevine sahip çıkmalıdır.

05 Mayıs 2013

Emekçinin sözü

İşe alma, ama ver üç kuruş işçiye, yolla!

Bundan bir yıl önce Bursa'da Bosch fabrikaları, binlerce işçinin Türk Metal sendikasıyla istifa ederek Birleşik Metal-İş'e üye olmasıyla sarsıldı. Bir yıl boyunca binbir yöntemle işçilerin kararlılığını kırmaya çalışan patronlar, çözümünü öncü işçileri işten çıkartarak tüm Bosch işçilerine gözdağı vermekte buldu. Bosh'un direnişçi üç işçisi ile işten çıkarmalar ve işe dönüş süreci üzerine konuştuk.

Gerçek: Patronlar "İşten Çıkarma Stratejileri" başlıklı paneller düzenleyecek kadar fütursuzca çalışma hakkına saldırıyor. Sizler de sarı sendikaya karşı durup Birleşik Metal-İş'e üye olduğunuz için "sağlık sorunları, pazar günü yarım gün çalışma ve çay saati dışında çay saatine çıkma" gibi bahaneler öne sürülerek işten çıkarıldınız. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Metin Gürgün: Bu durum vahim. Sermaye, mücadelenin önünü kesmenin yanı sıra, toplu sözleşme dönemlerinde ortalama ücretlerde düşüş sağlamak amacıyla işçi çıkarma yöntemine sık sık başvurur. Çalışanların işe iadesi dediğimizde de, sarı sendikaların işçisine sahip çıkmaması du-

rumunda, ancak işçi elinde para varsa mahkemeye başvurabiliyor. Bir işe iade davası açmanın maliyeti çok yüksek. Bu da işten tazminatsız çıkartılan bir işçi ya da maddi gücü olmayan bir işçi için çok zor bir olay. İki ay gibi kısa bir süre içerisinde, iki bin civarında işçi çıkartıldı Bursa'da. Ve işe iadeye başvuruda bulunan işçi sayısı 70 kişi. Geri kalanlar nerede? Onlar başvuramadılar. Eğer başvurmuş olsalardı ve mücadele etselerdiler şirketler üzerinde baskı kurmuş olacaktı. Ama tabii bazı şirketler bunu, kendilerine yakın sendikalar sayesinde engellebiliyorlar.

Serkan Erbay: Yasalar, sermayenin elinde. Ayrıca, medya da onların elinde... Dolayısıyla, kitlelere istedikleri gibi yan-

sıyorlar. Bursa'da sarı sendika, işten çıkarılan işçilere "siz durun, biz size iş ayarlayacağız" deyip onları oyaladı. Ancak yasada işe iade davası açma süresi bir ay. Ondan sonra dava açamıyorsunuz. Yani işe iade davası açılmasın ve geç kalınsın diye yapılan bir oyunuydu bu sarı sendikaların! Tam da böyle bir durumda, çıkan kişinin yerine yeni bir işçi alıyor sermaye. Böylece içeride "istediğimiz gibi sirkülasyon yaparız" hesabını yapıyor. Ki devlet de buna yardımcı oluyor. Peki işçi nasıl hakkını arayacak? Yargıya gidecek, ama oturduğu yerde beklemeyecek, mücadele de edecek! Yargıya gidiyorsun, haksız yere çıkarıldığın ortaya çıkıyor ama işverene ceza verilmiyor. E işe alma, ama ver üç kuruş işçiye

ve yolla...

Akan Yılmaz: İşveren kendi çıkarları doğrultusunda ahlaki ve insani değerleri olmayan her türlü davranışta bulunmuş ve bulunmaya da devam edecektir. İşverenin beni raporluyken işten çıkarması, aslında sermayenin tek değerinin maddiyat olduğunun bir ispatıdır. Bu durum açıkça ortadayken biz işçilerin, işverenlerin söylemiş olduğu "biz bir aileyiz" yalanına kanmaması ve gerçekler üzerinden işçi sınıfının mücadelesinde yer alması gerekmektedir. Herkes kendi istediği için değil birileri istediği için dünyaya gelmiştir. Ancak birilerinin istediği gibi değil, kendi istediğimiz gibi yaşayacağız! Sermayeye köle olmayacağız! Yaşasın sınıf bilinci!

Dilek Pir

Çoban ateşi,
yeniden, daha güçlü!

Bundan 50 yıl önce, 1963 yılının kış aylarında İstanbul'da İstinye'deki Kavel kablo fabrikasının kapısının önünde yanan bir ateş. Başında aileleri ile birlikte işçiler. O ateş, fabrikanın içinde, tezgâhlarının başında duran, ama çalışmayan işçilere "biz buradayız" diyor. Çobanların kendi aralarında haberleşmek için kullandıkları ateş gibi her iki tarafa güç veriyor, güven veriyor. Ve o çoban ateşi sadece İstinye'ye, İstanbul'a değil, tüm Türkiye işçi sınıfının mücadelesine damga vuracak bir etki yaratıyor. Bugün sınıf mücadelesini ileriye taşıyabilmek için o ateşi yakanların mücadelesini, Kavel grevini bir kez daha hatırlamak gerek.

1954 yılında kurulan Kavel fabrikasında Kemal Türkler'in başkanlığını yaptığı Türkiye Maden-İş sendikası örgütlü idi. Sendika ve patronlar arasında 1961 yılına kadar ciddi bir çatışmanın yaşanmadığı Kavel'de, her şey ABD'den ithal yeni bir genel müdürün, İbrahim Üzümcü'nün görevi gelmesi ile değişmeye başladı. Yeni genel müdürün ilk icraatı işçileri bir araya toplayıp, sendikadan istifa etmeleri için nutuk çekmek oldu. Sendika düşmanı bu tavrın Kavel işçileri arasında yarattığı huzursuzluk, işçilerin 1957 yılından beri aldıkları ikramiyelerin ödenme şeklinin değiştirileceği, sadece yönetimin seçeceği işçilere verileceği gibi lafların fabrikada yayılması ile iyice arttı. İkramiyelerin ödenmemesi ve bazı sendika temsilcilerinin sendikadan istifaya zorlanması, istifa etmedikleri için işten atılması Kavel'de bardağı taşıran son damla oldu. İşçilerin önce iş yavaşlatma ile başlattıkları mücadele Kavel'i tarihe "kanunsuz" grev olarak geçirecek bir seyir izledi.

Çünkü Kavel'de işçiler, her türlü yöntemi denedikleri halde işten atılan işçilerin geri alınmasını, kazanılmış hakları olan ikramiyelerinin ödenmesini sağlayamadıkları için grev silahını kullanmak istedikleri sırada grev yapmak, anayasada tanınmış bir hak olsa da ortada bir grev yasası yoktu. Grev yasası meclisteydi ama sürekli oyalanıyor, bir türlü çıkartılmıyordu. Kavel işçileri o sırada **yasalara değil, kazanmak için ne yapmaları gerektiğine** baktılar ve öyle karar verdiler. Maden-İş sendikasının işçilerle grev oylaması öncesinde yaptığı toplantıda yaşanan bazı diyaloglar, hem Kavel işçilerinin mücadeleyi nasıl gördüğünü hem de Türkiye sınıf mücadelesinin gelişimi açısından sonradan yapacağı etkiyi baştan ortaya koyuyor. Toplantıda bu grevin sonunda hapse atılma ihtimalinin varlığından söz ederek tüm riskleri işçilere anlatan Kemal Türkler'in ardından söz alan bir işçi soruyor: "Sadece ikramiye için bu kadar risk almaya değer mi?". Sorunun cevabı işçiye, kendisi de Kavel'de çalışan ağabeyinden geliyor: "Sadece ikramiye için grev yapmayacağız. Türkiye işçi sınıfının önünü açmak için grev yapacağız. Yasa mecliste. Fakat bir türlü çıkmıyor. Yasanın çıkması için belli insanların bir şey yapması lazım, onu da biz yapacağız. Sen var mısın, yok musun onu söyle?" Cevap elbette "varım!"

Böylece 28 Ocak 1963 günü Maden-İş üyesi 220 işçiyle birlikte başlayan grev 36 gün sürdü. Bütün İstinye, grevle dayanışma için seferber oldu. İstanbul'un çeşitli bölgelerinde işçiler, özellikle de Koc'un fabrikalarında çalışan işçiler, Kavel grevi ile dayanışma için sakal bırakma gibi değişik eylemler gerçekleştirdiler. Tek bir fabrikadan bile yüzlerce işçi grevi ziyarette geliyordu. Döndüklerinde kendi patronları bir daha ziyaret etmelerini yasakladığında ertesi gün daha da kalabalık ziyaretler düzenliyorlardı. Fabrikadan mal çıkışlarını engellemek için çevre fabrikalardan işçiler, kadın erkek genç yaşlı mahalleli hep birlikte kamyonların önüne etten duvar örüyorlardı. Ve Kavel grevi 36 günün sonunda kazanımla sonuçlandı.

Kavel grevinin kazanımı iki yönlüdür. Birincisi, Kavel işçileri kendi talepleri için grev yapmış ve talep ettiklerini almıştır. Ödenmeyen ikramiyeleri ödenmiş, dört işçi dışında işten atılan tüm işçiler işe geri alınmıştır. Tazminatlı çıkarılan dört işçinin de tazminatlarının ödenmesi sağlanmıştır. İkincisi ve belki de daha önemlisi, birebir bir amaçla yapılmamış ve tek başına bu sonucu doğuramamış olsa da sermaye Kavel grevine yasal anlamda hazırlıksız yakalanıp yenilince, mecliste bekletilen grev yasası çıkartılmıştır. **Kanunsuz olduğu kadar meşru bir grev** olarak büyük destek görmesinin sonucu olarak yasaya Kavel maddesi olarak bilinen ve yasanın mecliste olduğu sırada grev yapan işçilerle ilgili davaların düşmesini sağlayan bir maddenin eklenmesi de Kavel grevinin işçi sınıfı mücadelesi açısından kazanımlarından birisidir.

Eylemlerde kolayca atılan bir slogan vardır: "Hak verilmez alınır". Kavel grevi hem kazanılmış hakların geriye hem de yeni hakların nasıl alınacağını gösteren bir örnektir. Ricacı değil, ancak mücadelecisi sendikal bir anlayışın işçi sınıfının çıkarlarını ileriye taşıyacağını gösteren bir örnektir. Yasaların nasıl çöpe atıldığını, yasaların nasıl mecliste değil, mücadele alanında yazıldığını gösteren bir örnektir. İşçi sınıfının ihtiyacı bugün de o çoban ateşini yakmak, sendikaların yüzünü yeniden mücadelecisi bir anlayışa dönmelerini sağlamaktır.

Rojava'nın yolu

Ulusal hareketler, yapısı gereği farklı sınıf ve katmanların birlikte mücadele ettiği hareketlerdir. Farklı sınıfların sömürgecilğe karşı mücadelede ortaklaşması olağandır. Ulusal hareketler üzerinde yapılacak her yorum bu sınıf ittifakı düşünülerek yapılmalıdır. Ancak ulusal hareketlerin karışık sınıf yapısı, bunun ön kabulü, o ulusal hareketin her koşul altında destekleneceği anlamına gelmez.

Gerçek Gazetesi sayfalarında, Suriye'deki Kürt mücadelesi, ortaya çıktığı andan itibaren selamlanmıştı. Rojava (Suriye Kürdistanı) kalkışması, sadece Suriye'de on yıllardır kimliksiz yaşayan Kürt halkının değil, Türkiye Kürtleri dâhil tüm Ortadoğu halkları ve Arap devrimcilerinin çıkarına bir hamleydi. Hâlâ da öyledir. Ancak Suriye Kürtlerinin partileri arasında PKK'ye sempati duyan PYD'nin son yönelimi, Suriye Kürtlerinin özgürlük mücadelesinde ileriye yönelik umutları azaltıyor. Vatanı bir halkın, özgürlük mücadelesini harlamak ve onu elimizden geldiği ölçüde Türkiye topraklarına taşımak ne kadar görevimizse; onun emperyalizmin işbirlikçisi Suriye Ulusal Koalisyonu ile ortak hareket etme eğilimini eleştirmek de o kadar görevimizdir. Bunun aksi, ulusal hareket şakşaklıdır. Bu, sadece her devrimcinin ezilen uluslara karşı sorumluluğu değil, enternasyonalizmin tabii bir gereklili-

ğidir.

Arap devrimini daha geri çekilmiştir. Emperyalizmin ve Türkiye'nin Arap devrimini ehlileştirme çabası devam etmektedir. Ortadoğu'nun Arap devrimcileri her fırsatta alanları doldurmakta, her gösteride daha fazlasını talep etmektedir. Mısır'ın, Tunus'un, Bahreyn'in, Yemen'in yoksullarının mücadelesi, Rojava Kürtlerinin mücadelesinin müttefidir. Rojava halkı yüzünü, sömürge valisi Hitto'ya, gerici muhalefetin lideri El Hatib'e, Barzani'ye değil Arap devrimcilerine dönmelidir.

PYD lideri Salih Müslim, 13 Nisan'da ANF'ye verdiği röportajda "Suriye Ulusal Koalisyonuna katılmak istediklerini, koalisyonun Kürt-süz yapamayacağını" ifade ediyor. Bu açıklama bile kendi başına, Suriye Kürtlerinin, hâlihazırda iç savaşta taraf olmama politikasının kaydığını bir göstergesidir. Kürt halkı, 2012 Temmuz'undan itibaren Esad güçleri ile silahlı muhalefet arasında bir denge politikası izlemişti. İslamcı siyasi ideolojinin bayraktarlığını yapan Türkiye destekli çetelerle savaşmıştı. PYD'nin yönelimi Esad'sız Suriye düzeninde kendine bir yer kapmaya denk geliyor. Özgür Suriye Ordusu'nun ABD ve İsrail tarafından desteklendiği, Türkiye ve Katar'ın finansörliğünde büyüdüğü

Kararılan: "Üçüncü çizgi"ye devam,
ama muhalefete katılmak mübah!

PYD emperyalizmin ve bölge gerici-liğinin desteklediği Suriye muhalefeti ile birleşmekten söz ederken, KCK Başkanlık Konseyi Başkanı Murat Karayılan Kandil'de kendisiyle görüşen bir grup gazeteciye ne bununla ne de kendi kendisiyle tutarlı olan şeyler söylüyor. Ona kulak verelim: "Bu adımla birlikte mevcut durumda Ortadoğu'da

var olan denge ve çatışma sürecine ilişkin politikamızda herhangi bir değişiklik söz konusu değildir. Ortadoğu'ya dönük politikamız, mevcut çatışmalara taraf olmayan, "üçüncü çizgi" dediğimiz halkların kardeşlik, demokrasi ve özgürlük çizgisidir. Hareketimiz yeni dönemde de bu çizgiyi sürdürmeye devam edecektir."

Ama Karayılan kendi kendisiyle de tutarlı değil. Somut olarak Suriye için konuştuğunda "üçüncü çizgi"den bambaşka şeyler söylüyor: "PYD her ikisiyle de [hem Suriye devletiyle, hem de asilerle] çatışıyor ama denge politikasını da sürdürüyor. Bizce bu dengeyi sürdürmeli (...) PYD muhalefete, Kürt haklarını, demokratik hakları, kadın haklarını dayatıyor. Şeriat düzeniyle olamayacağını söylüyor. Bunu dayatıyorsa iyi bir şey. Eğer muhalefet bu talepleri kabul ederse onlara katılabilir."

Hizbullah bahane, hedef baskı,
polis terörü ve tasfiye

Dicle Üniversitesi'nde Kürt yurtsever gençleri ile İslamcı-Hizbullahçılar arasındaki çatışmalar ciddi boyutlara ulaşarak çatışmaların ilk 3 gününün ardından üniversitenin tatil edilmesine neden oldu. Dicle'deki olaylar kısa sürede başta İstanbul Üniversitesi olmak üzere başka kampüslere de sıçradı.

Olaylar sırasında çekilen görüntüler hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde polis ve Hizbullah arasındaki işbirliğini gözler önüne seriyordu. Ellerinde sopalarla Hizbullahçılara refakat eden sivil polislerden, öğrencilere saldıran Hizbullahçı gruba kalkan olan çevik kuvvet görüntüleri Hizbulkontra gerçeğine işaret ediyordu.

Kürt İslamcı bir yapıya sahip olan Hizbullah 90'lı yıllarda devlet tarafından desteklenerek Kürt yurtsever hareketinin karşısına çıkarılmıştı. Hizbullah'ın gerçekleştirdiği cinayetler ve devletin gizli kontrgerilla örgütüyle kurduğu ilişkiler bu örgütün Hizbulkontra adıyla anılmasına neden olmuştu.

Son olaylar herkesin aklına, yaşananların Kürt sorunu etrafında gelişen süreçle nasıl bir ilişkisi olduğu sorusu-

nu getirdi. Bu haklı sorunun cevabını yaşanan süreci doğru algılayarak cevaplayabiliriz.

Öncelikle bir barış ve çözüm süreci içinde değiliz. AKP hükümetinin sermayenin desteğiyle öne sürdüğü proje ile çözülecek bir şey varsa o da Kürt hareketidir, mevzu bahis olan Kürt hareketinin çözülmesi yani tasfiyesidir. Devlet bu tasfiyeyi dayatmak için sürekli tehdit etmektedir. Bu olaylarla birlikte devlet "eğer masadan kalkar ve tasfiyeyi barışçıl şekilde kabul etmezsen elimde kullanmaya hazır olduğum kozlardan birisi de Hizbullah'tır" demiştir. Devlet daha önce Roboski katliamı ile sivil katliamlarını, Paris suikastleri ile gizli servis/kontrgerilla operasyonlarını, Samsun ve Sinop'ta BDP ve HDK heyetlerine yönelik saldırılarla ırkçı linç girişimlerini birer koz olarak elinde tutmakta olduğunu hatırlatmıştır.

Son olaylar İstanbul'a da taşınmıştır. İstanbul'daki olaylar ise aynı süreçten kaynaklanmakla birlikte farklı bir boyut da taşımaktadır. Hizbullahçılar dışındaki İslamcı gruplar da sol, sosyalist ve yurtsever öğrencilere saldırmış/

biliniyor. Muaz El Hatib'in emperyalistlerden silah yardımı istediği de birçok açıklamasına yansımıştır. Kaldı ki Suriye Ulusal Koalisyonundan daha önce ayrılan Kürt grupları, koalisyonun Kürtlere statü ve anadilde eğitimi reddettiği gerekçeleriyle ayrılmıştı. Aynı durum şimdi de söz konusudur. SUK Kürtlere statü verilmesini savunmak bir yana Suriye Alevileri ve Hristiyanlarına düşman bir tutum sergilemektedir. Ne programında ne de mücadelelerinde Kürtler vardır.

PYD'nin eksen kaymasının, büyük parça Kürdistan'da yani Türkiye Kürdistan'ında yaşanan "barış ve müzakerelere süreci" olduğu sır değildir. Devlet ile Öcalan arasındaki görüşmelerin yansımaları, PYD'nin AKP'nin arzu ettiği bir noktaya gelmesi olmuştur. PKK'nin tasfiyesi çerçevesinde başlayan süreç, Suriye'de PYD'nin pasifize edilmesi ve emperyalizm yanlısı muhalefetle hareket etmesine vesile olmuştur.

Rojava Kürtleri, başladığı işi bitirecektir, bitirmelidir de. Ortadoğu ve Suriye'de gerçek barış ve çözüm, Siyonizme ve emperyalizme karşı savaştan geçer. Kürt halkının özgürlüğünün teminatı, Arap ve Türk hâkim sınıflarına karşı mücadeleyi ortaklaştırmaktan, ne Esad ile ne de gerici Suriye muhalefetiyle aynı yolu yürümekten geçer. Rojava'nın özgür yolu, özgür Kürt halkının ve Türk, Arap, Fars emekçilerinin Ortadoğu Sosyalist Federasyonu bayrağı altında birleşmesiyle mümkün olacaktır.

Başkanlık sistemine işçi sınıfı tepkisi ne olmalı?

AKP hükümetinin ve tekellerin petrol açılımı ve sınıf saldırısı programı barış ve çözüm süreci olarak pazarlanmaya devam ediliyor.

Biz de ısrarla ve kararlılıkla gerçekleri yazmaya ve yalan perdesini yırtmaya devam ediyoruz. Tekrar ve bir kez daha söylüyoruz ki AKP hükümeti ve tekelleri sermaye Kürt sorununun çözümünü istemiyor. Petrol açılımının ve sınıf saldırısının önünü açmak için Kürt sorunundan en başta da Kürt hareketinden kurtulmak istiyor. Bu yüzden de AKP hükümeti son dönemde pek çok kez yaptığı gibi bu süreci de bir torba haline getirip içine işine gelen her şeyi tıkıştırıyor.

Önümüze sunulan "süreç" torbasının içinde başkanlık sisteminin de olduğu artık herkesin malumu. Öcalan bile daha ilk açıklamalarında süreç ilerlerken Erdoğan'ın başkanlığını destekleyebileceklerini ifade etmişti. Yani kimse kimseyi kandırmasın: önümüzdeki dönemde barış kadar, Kürt sorunu kadar başkanlık sistemi de tartışılacaktır.

Peki, sosyalistlerin bu konudaki tavrı ne olmalıdır? Ya da aynı kapıya çıkmak üzere, işçi sınıfının çıkarları başkanlık sistemi tartışmasına nasıl bakmamızı gerektirmektedir?

İşçi sınıfının iktidarı

Başkanlık sisteminin yasama, yürütme ve yargı erklerinden yürütmenin güçlenmesine yol açacak bir rejim olduğu açıktır. Bu, başkanlık sisteminin genel olarak anti-demokratik ve otoriter eğilimli olarak nitelenmesine yol açmaktadır ki büyük oranda doğrudur. Ancak işçi sınıfı çıkarları açısından başkanlık sistemine karşı çıkış genel demokratik prensiplere dayanılmaz.

Zira işçi sınıfı mücadelesini yükselttiğinde burjuva devletin kuvvet ayrılığı prensibinden doğan boşlukları kendi lehine değerlendirecektir. Zaman zaman

yasal bir mücadele yürütecek, bir özelleştirmeyi Anayasa Mahkemesine ya da Danıştay'a götürecektir, yeri geldiğinde 1 Mart tezkeresinde olduğu gibi milletvekillerine baskı yapacak, yeri geldiğinde mesela seçim dönemlerinde hükümeti sıkıştırarak hak alma mücadelesi yürütecektir. Ancak bunlar genel geçer bir prensip olarak kuvvetler ayrılığının benimsenmesini gerektirmez.

Çünkü devrimci işçi sınıfı, bir devrimci işçi iktidarı kurduğunda kuvvetler ayrılığına değil kuvvetlerin birleştirilmesine yönelecektir. Yasamayı, yürütmeyi, hatta yargıyı devrimci bir süreçte bütünleştirerek hızla kapitalistleri mülksüzleştirmeye girişecek, holdinglerin bankalarını kapatırken, fabrikalara el koyarken burjuvazinin sözde demokratik yakarışlarına kulak asmayacak, karşı devrimcileri, emperyalist ajanları hızla yargılayarak cezalandıracak, emperyalist saldırganlığa karşı safalarını her yönden tahkim edecektir. Tüm devrimler bize aynı gerçeği anlatmaktadır. Bu gerçekleri bir tarafa bırakıp genel bir kuvvetler ayrılığı hayranlığı geliştirmek, devrimci olmamak, ufkunu kapitalizmin sol muhalefeti olarak kalmakla sınırlamak demektir.

Başkanlık sistemi bugün ne demek?

Diğer yandan sınıf mücadelesi açısından başkanlık sisteminin ne anlam ifade ettiği açıkça ve güncel somutluğu içinde ortaya konmalıdır. Bugün başkanlık sistemi tartışması Türkiye'nin hangi rejimle daha iyi yönetileceğine dair bir tartışma değildir. Bugün başkanlık sistemi tartışması hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde Recep Tayyip Erdoğan'ın başkan olup olmaması tartışmasıdır. O yüzden başkanlık sisteminin tarihsel süreci nasıl geliştiği, ABD'deki sistemin özgüllükleri, Fransa'daki yarı başkanlık sisteminin özelliklerinin ne olduğu, nasıl bir modelin

Türkiye'ye daha uygun olacağı yönündeki tartışmalar entelektüel bir anlam taşısa da politik olarak meseleyi saptırıcı niteliktedir. Bugün soru şudur: Erdoğan'ın başkanlığı karşılıklı mücadele eden sınıflar için ne anlam ifade etmektedir?

Öteden beri başkanlık sistemine karşı çıkan TÜSİAD bu işe yeşil ışık yakmaya başlamışsa, Fethullah Gülen başkanlık sistemini tartışmaya açmışsa, MÜSİAD bu işin arkasında yer alıyorsa yani tekelleri sermaye bir bütün olarak Erdoğan'ın başkanlığını desteklemeye yönelmişse, bu bile tek başına karşı çıkmak için yeterlidir. Bu bileşimden işçinin emekçinin yararına bir sonuç alma olasılığı yoktur.

Ancak tekelleri sermaye cephesinde oluşan bu birliğin altındaki nedenler de doğru kavranmalıdır. Dünya çapındaki ekonomik depresyon dolayısıyla kârları büyük tehdit altına giren tekelleri sermaye iki stratejik hedefe yönelmektedir: 1. Bölgede maceracı bir dış politika ile petrol ve doğalgaz alanlarında hakimiyet kurmak ve böylece maliyetlerde genel bir rahatlatma sağlamak; 2. İşçi sınıfının elinde kalan son kazanımlarına da saldırarak emek gücünü ucuzlaştırmak ve köle haline getirmek.

Bu iki hedef de zorludur. Biri dışarıda ülkeyi büyük askeri ve siyasi tehditlerle karşı karşıya bırakabilir; öteki ise içeride büyük bir işçi sınıfı kalkışmasını tetikleyebilir. Dolayısıyla tekelleri sermaye sınıf saldırısının yürütülmesinde güçlü bir liderliğe ihtiyaç duymaktadır. Sevse de sevmese de Erdoğan bu göreve soyunabilecek tek politik figür olarak ön plana çıkmıştır. İşçi sınıfı olarak bu tablo karşısında yapacağımız tek şey vardır o da tekelleri sermayenin sınıf saldırısına yönelik yaptığı hazırlıklara çomak sokmak ve başkanlık sistemine karşı çıkmaktır. Kuvvetler ayrılığı prensibine bağlı demokratlar olduğumuzdan değil, işçi sınıfı olarak sermayeye karşı kazanmamız gereken bir kavgamız olduğundan.

Yılmaz Tan

BDP kiminle siyaset yapacak?

Çok değil bundan iki sene evvel *Radikal* gazetesi, milletvekili seçimleri ertesinde mecliste gerçekleştirilen BDP'lilerin yemin töreni sırasında Cumhurbaşkanı Gül, komutanlar, Başbakan Erdoğan ve CHP lideri Kılıçdaroğlu'nun salonu terk etmelerini bu başlıkla afişe etmişti. Çok değil bundan yaklaşık bir buçuk sene önce Ahmet Türk, Diyarbakır'da KCK operasyonlarını eleştirmek için başkaldırı çağrısı yapmıştı. Bugünse Türk ve Kürt tarafları arasında adına "çözüm süreci" denen bir gelişme ile karşıyayız. Savaşan iki taraf, değişen güç dengelerini ve politik ortamı da hesaba katarak bir uzlaşmaya varmış olabilirler. Elbette barış herkesin, en çok da bu savaşta çocuklarını yitiren Türk ve Kürt emekçilerinin, ezilenlerinin özlemidir. Ama insan ister istemez şu Alman sözünü hatırlamadan edemiyor: "Yükselen daima neyin üzerinde yükseldiğini bilmelidir".

İnsan, barış süreci hangi toplumsal güçlerin üzerinde yükseliyor, bu sürecin "vizyonu" ve öznel kimlerdir sorusunu sormadan edemiyor. Zira bu sürecin üzerinde yükseldiği burjuva çözümün siyasi boyutta Kürt hareketini çözmek ve bir bölge gücü kimliği kazanmak, iktisadi boyutta ise Ortadoğu'da bir iktisadi entegrasyona gitmek olduğuna dair epey işaret var. Barış, çözüm vb. adlarla anılan sürecin Türk tekelleri sermayesinin AKP hükümeti eliyle gerçekleştirdiği bir "petrol açılımı" olarak adlandırılması gerektiği, Kerkük'teki petrol ve doğalgaz yatakları başta olmak üzere enerjiye ulaşmak üzere gündeme sokulan bu açılımın, Türk tekelleri sermayesinin ekonomik depresyondan korunmak için büyük bir iştahla sarılmış olduğu bir proje olduğu *Gerçek* gazetesi sayfalarında yıllardır vurgulanageldi.

Washington'da Kürt sorunu konusunda fikrine başvuru uzmanlardan Profesör Henri Barkey de geçenlerde kendisiyle Milliyet gazetesinde yapılan bir söyleşide bu tespitleri teyit eden şu açıklamada bulunmuş: "Barış süreci Ankara ile Erbil arasındaki engeli de kaldıracak. Bu da Türkiye ile Kuzey Irak arasında ciddi bir entegrasyona gidip demek. Zaten Kuzey Irak'taki Kürdistan bölgesinin ekonomisi şu an tamamıyla Türkiye'ye bağımlı bir şekilde büyüyor". *The Economist* dergisi de kısa süre önce Türkiye'nin yüzünü Ortadoğu'ya dönmesini "tüccar siyaseti" olarak tanımlamıştı.

Son yıllarda Kuzey Irak Kürdistanı ile Türk hükümeti arasında siyasi alandaki yakınlaşma, iktisadi ilişkilere de yansımış durumda. Ezici bir bölümünü Kuzey Irak'a ticaretin oluşturduğu Irak'a ihracat son bir yılda yüzde 30 büyüyerek Almanya'nın ardından ikinci sıraya yerleşmiş durumda (10,8 milyar dolar). Türk mallarının Erbil'deki market raflarında çoğunluğu oluşturduğunu belirten işadamları, Irak'a ihracatın 2 yıl içinde Almanya'yı geride bırakarak birinci sıraya oturacağı görüşünde birleşiyorlarmış. Irak'a ihracat yapan Türk firma sayısının üç bini geçtiği, 433 müteahhlik projesinin 114'ünün Türklere tarafından gerçekleştirildiği, bu projelerde 12 bin Türk ve Kürt işçinin çalıştığı belirtiliyor. Kuzey Irak Kürdistanı eski Başbakanı Behram Salih 2010 yılında şöyle diyordu: "Türkiye'yle Irak arasındaki ticaretin çoğu Kürdistan'da gerçekleşiyor. İkili ticaret hacmi 7-8 milyar doları buldu. Bu rakamı 20 milyar dolar ve hatta daha fazlasına da çıkarabiliriz. İşte bu, Türkiye'deki Kürt sorununun yarısının çözümü demektir. Çünkü bu denli bir ticaret, başta Diyarbakır olmak üzere bölgenin büyük bölümünde ekonomik bir refah ve kalkınma sağlayacaktır".

Bu süreçten Türk ve Kürt burjuvazisi için daha fazla "refah ve kalkınma" çıkar mı bilemeyiz, ancak Türk ve Kürt halkları için demokrasi ve refah artışı değil, olsa olsa Türk ve Kürt emekçilerinin daha fazla ter ve kan akıtacakları bir geleceği geçmiş deneyimler ışığında öngörebiliriz. Şimdi baştaki soruyu tekrar soralım. Gerçek bir çözümden söz edeceksek, cevap BDP'nin Türk ve Kürt işçi sınıfıyla birlikte siyaset yapmasıdır, "tüccar siyaseti"nin peşine takılmak değil.

Sosyalistler başkanlık sistemine ne diyor?

Sosyalistlerin başkanlık sistemine karşı tutumlarını 5 başlık altında toplayabiliriz. Bunlardan birincisi, Devrimci İşçi Partisi'nin gazetemizin bu sayısında da ifade edilen konuya işçi sınıfının sermayeye karşı savaşımının penceresinden karşı çıkan tutumdur ve ne yazık ki bu tutumu paylaşan başka bir sosyalist akım yoktur. İkincisi ve en yaygın olanı, başkanlık sistemine sınıf perspektifinden yoksun bir şekilde otoriterlik ve diktatörlük eğilimi dolayısıyla karşı çıkan tutumdur ki ÖDP, EMEP, TKP ve Halkev-

leri bu çerçevede değerlendirilebilir. Bu unsurlardan ÖDP, EMEP ve Halkevleri hem kuvvetler ayrılığına daha fazla vurgu yapmakta hem de AKP'nin başlattığı süreci barış ve çözüm adı altında destekledikleri için başkanlık sistemine ayrı, sürece ayrı tavır geliştirmektedir. Bu da, bir tarafında başkanlık sisteminin mimarı AKP'nin, diğer tarafta baştan Erdoğan'ın başkanlığını destekleyebileceklerini açıklayan Kürt hareketinin bulunduğu süreci alkışladıkları için teorik olarak karşı çıktıkları başkanlığa pratik olarak destek

olma çelişmesini yaratmaktadır. Bu konuda genel bir suskunluk hali içinde olanları da bir dördüncü grup olarak zikretmek gerekir ki bu grupların ekseriyetini HDK içinde olan ve çoktan Kürt hareketine iltihak etmiş sosyalist gruplar oluşturmaktadır. Nihayet son ve beşinci grup açıktan (DSİP) ya da yarım ağızla (Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi) başkanlık sistemini destekleyenlerdir ki bunlar sadece yanlış bir yolda olanlar değil karşı safa geçenlerdir.

1 Mayıs 2013:

Sermayenin sınıf saldırısı ve s

1 Mayıs'ta Taksim'in bir kez daha niye kapatıldığı sorusuna doğru cevap vermek son derece önemlidir. 1 Mayıs'tan önce Devrimci İşçi Partisi yayınladığı bildiriye, burjuvazinin, Arap devriminin ardından Türkiye'de de bir Tahrir Meydanı oluşmasından duyduğu korkuyla Taksim'i işçi sınıfına kapatmak istediğini tespit etmiş ve bu tespit üzerinden bir kez daha "Taksim Tahrir olacak!" diyerek 1 Mayıs'a çıkmıştır.

Taksim Tahrir olmasın diye

Türkiye burjuvazisi ne barış ne çözüm ne de demokrasi peşindedir. Dünya ekonomik krizinin Türkiye'deki sonuçlarını işçi sınıfına fatura etmek için bir büyük sınıf saldırısı hazırlamaktadır. Bu sınıf saldırısının içinde sendikaların tamamen etkisizleştirilmesi, sermayeye ve devlete tabi kılınması, kıdem tazminatı başta olmak üzere kazanılmış hakların gaspı, grev hakkının tamamen kul-

lanılamaz hale getirilmesi, emek piyasasının esnekleştirilmesi adı altında bölgesel asgari ücret benzeri uygulamalarla Türkiye'yi Uzakdoğu benzeri bir ucuz emek cennetine çevirmek vardır. Tüm bu saldırı başlıklarının işçi sınıfında bir direniş yaratmaması olanaksızdır. Dolayısıyla da büyük burjuvazi AKP hükümeti eliyle meydanları kapatarak, sendikaları sindirerek bir iç savaş tahkimatı yapmaktadır. Bu anlamda Taksim'in kapatılması ve estirilen devlet terörü yeni 15-16 Haziran'lara ya da daha güncel olarak Türkiye'de oluşacak Tahrir meydanlarına karşı bir sıkıyönetim hazırlığı olarak görülmelidir.

Taksim nasıl Tahrir olacak?

Durumu doğru tespit ettiğimizde aslında ne Taksim'den ne de Tahrir'den bir meydana çok ötesini kastettiğimiz, hatta bir mekânı değil doğrudan sınıf kavgasını kastettiğimiz görülecektir.

Dolayısıyla da işçi hareketine yönelik bazı tespitler yapmak ve eleştiriler getirmek görevimizdir. Özellikle sendikaların 1 Mayıs çalışmalarını valilikle görüşme yapmaktan ibaret olduğu müddetçe (bu çalışmaların doruk noktası başbakanla yapılan görüşmeydi) Taksim'in Tahrir olması bir yana Taksim'de bir miting yapılmasının bile olanaksız olduğu görülmelidir. DİSK hiçbir çalışma yapmamış, haftalar önce yaptığı kongrede 1 Mayıs'ın adını dahi zikretmemiştir. KESK 1 Mayıs'a giderken başkanını, "âkil insanlar" heyetine vermiş, örgütünü de felç etmiştir. Türk-İş'in hali ortadadır. Hak-İş ise meseleye hükümet adına dâhil olmuştur. Bu tablo değiştirilmek zorundadır. Bu tabloyu değiştirme görevi de sınıf bilinçli işçilere ve mücadeleci sendikacılara düşmektedir.

Sorun ne Taksim ne de 1 Mayıs sorunudur. Grevleri kazanmadan, sınıf düşmanı yasaları püskürtmeden, fabrika

fabrika örgütlenmeden 1 Mayıs öncesinde dağıtılan bildiri sayısını arttırmak, şube yöneticileriyle daha fazla yürüyüş yapmak görüntüyü kurtarır ama işçileri kurtarmaz.

İşçiler siyasetel!

Taksim'e ya da başka bir yere ama devrimin dinamikleri mutlaka Tahrir'i bu topraklara da getirecektir. Burjuvazi işçi ve emekçi yığınların hiçbir sorununa çözüm getirememekte bilakis tüm sorunları ağırlaştırmaktadır. Mutlaka bu sınıf ayağa kalkacaktır ama sorun yine aynı yere devrimci önderliğe bağlanacaktır. Bu yüzden "Taksim Tahrir olacak" sloganı kadar anlamlı olan, Devrimci İşçi Partisi'nin "İşçiler Siyasetel!" çağrısıdır. Taksim'i Tahrir yapacak olan, daha doğrusu bu topraklarda işçi sınıfının devrimini yükseltecek olan sınıfın devrimci önderliği ile buluşmasıdır.

Devrimci İşçi Partisi Ankara, Adana, İstanbul, İzmir ve Ar 1 Mayıs alanlarındaydı. "İşçi yasete, partiye, devrime" ana 1 Mayıs'a hazırlanan Devrimci İşçi Partisi kortejlerinde, farklı s den öncü işçiler göze çarptı. Mayıs'tan aldığı güçle daha fa işçiyi devrimci saflara katma r lesine devam edecek.

İstanbul 1 Mayıs'ı: Taksim'in Tahrir olmaması polis terörü!

İstanbul, sermayenin işçi saldırısının polis teröründe ci gi bir 1 Mayıs yaşadı. Sabah saatlerinde Beşiktaş'ta toplan rimci İşçi Partilliler "Taksim Tahrir olacak" pankartını açarak 1 Mayıs yasağının karşısına dikildi. G balarına ve TOMA'ların sıkıttı sulara "Taksim Tahrir olacak kazanacak", "Kürtlerle barış, / emperyalizmle, AKP'yle, ser savaş" sloganlarıyla cevap ver lskele meydanına ulaşm. İşan gruplara müdahale ed sessiz kalan Türk-İş bürokr tutumu başta TÜMTİS üyes olmak üzere tepkilere nede Ardından İskele meydanında bürokratları basın açıklaması 1 Mayıs'tan ayrıldılar. Beşikta lanmaya çalışan ve polisin g saldırılarına maruz kalan KE giktaş Meydanı'nda bir açıklan Açıklama bittikten sonra CHF lenin dağılması yönündeki ar na eşlik eden polis saldırısıyla kitlesi de dağıtıldı. DİSK, 1 M.

Lami Özgen âkil insanlardan çıkmak için daha ne bekliyorsun?

Devrimci İşçi Partisi, ilk günden itibaren işlevi bizzat Erdoğan tarafından "süreci takip etmek ve sürece yönelik toplumsal desteği perçinlemek" olarak tariflenmiş ve isimleri tek tek iktidar tarafından belirlenmiş âkil insanların, AKP hükümetinin "halkla ilişkiler heyeti" olarak çalışacağını söylemişti. Bölgelede yapılan ziyaretler, görüşmeler, süreçle ilgili âkil insanların açıklamaları bu tespitin doğru olduğunu gösteriyor. İşte bu yüzden de ilk günden, geri kalanlar bizi ilgilendirmez diyerek işçi sınıfının örgütlerinden temsilcilerin âkil insanlardan çıkmaları gerektiğini söyledik. Erol Kıcı'nın DİSK başkanlığı görevinin sona ermesi ile DİSK'in temsiliyeti kendiliğinden düşmüş oldu. Ama KESK başkanı Lami Özgen hala AKP'nin kamu emekçileri nezdinde imajını düzeltme operasyonunun parçası olmaya devam ediyor. Hem de bir yandan kendisi ya da KESK'e bağlı

sendika yöneticilerinin ve üyelerinin davaları devam ederken!

Lami Özgen, KESK üyeleri arasında enternasyonalist temellerde âkil insanlar heyeti içinde yer almasına karşı çıkan üyelerinden yükselen sese bugüne kadar kulaklarını tıkadı. Sürece ilişkin beklentisini devam ettiriyorsa AKP iktidarının talimatıyla İstanbul'da 1 Mayıs'ta işçi sınıfına uygulanan polis terörünü hatırlamasını tavsiye ederiz. O gün işçileri emekçileri gaza boğan, tazyikli sularla yıkmaya çalışan polislerin emir aldıklarından mı bekliyorsunuz barışı getirmelerini? Bir kez daha düşünün, yoksa bu düşündüğünüz gibi bir barış ve çözüm süreci değil de, başından beri söylediğimiz gibi Türkiye burjuvazisinin Erdoğan'ın başkanlığında büyük bir sınıf saldırısına hazırlanma süreci, 1 Mayıs da bunun için yapılan bir tatbikat olmasın?

DSİP'in yanına kardeş geldi: TKP

Türkiye Komünist Partisi (TKP), İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu'nun "Keşke bizim önerilerimiz doğrultusunda TKP'nin Kadıköy'de yaptığı gibi bir miting yapabilselerdi" sözleriyle devletten övgü alan ikinci sosyalist parti ünvanını kazandı.

12 Eylül 2010'da yapılan referandum akşamında Erdoğan balkon konuşmasında, evet çalışması yürüten farklı parti ve örgütleri kutlarken "yetmez ama evet" diyerek AKP'nin yelkenlerini dolduran DSİP'lilere "Devrimci Solcu İşçi Partili kardeşlerimi kutluyorum..." diyerek adlarını yanlış hatırlasa da teşekkür etmişti. Bu manzara yıllardır ulusal sol ile liberal solun sonunda aynı kapıya çıkan, reformizmin farklı türleri olduğu yönündeki saptamalarımızı doğrulamış oldu.

Bir sosyalist parti eğer devletten övgü alıyorsa dönüp politikalarını sorgulamalıdır. DSİP'in "aslında biz AKP hükümetini eleştiriyoruz" demesi ne kadar anlamsızsa TKP'nin

Taksim'deki polis terörünü kınayan açıklamaları da aynı şekilde yanlış politikalarını örtememektedir. TKP'nin yanlış, tüm işçi hareketi ve sosyalistler Taksim derken Kadıköy'de miting yapmaktan öte, düzenin resmi komünist partisi olmaya çalışmakla ilgilidir.

Elbette ki sendikaların eleştirilecek çok yanı vardır. Ancak doğru olan Kemal Okuyan'ın Kadıköy'deki 1 Mayıs kürsüsünde Taksim'e çıkanlarla polemik yapması değil, eleştirilerini 1 Mayıs'ın öncesinden başlayarak işçi hareketi ve solla paylaşması olurdu. TKP aslında Taksim'dekileri yalnız bırakmadı. Kadıköy'de yalnız kalmak istedi. Çünkü düzenin resmi komünist partisi olabilmenin yolu buradan geçiyor. TKP Yunanistan'da bu işi çoktan başarmış olan Yunanistan Komünist Partisi'nin (KKE) yolundan gidiyor. Umarız bu işin sonu KKE'nin yaptığı gibi işçilerin ve gençliğin karşısında parlamentoya barikat oluşturmaya kadar varmaz.

Bosch işçilerinin direniş çadırında 1 Mayıs coşkusu!

Maslak'ta Bosch'un karşısında, sendikal özgürlüklerini kullandıkları için işten atılan ve bir aydır direnen işçiler, 1 Mayıs'ta üyesi oldukları DİSK sendikasıyla birlikte yürümek

istediler. DİP militanları ise Beşiktaş'taydı. Devlet terörü Taksim'de buluşmamıza engel oldu. Ama tüm gün yüreklerimiz birlikte attı.

Onca badireden sonra, 1 Mayıs yine de bizim için bitmemişti. Ne de olsa halay çekilmeden 1 Mayıs bitmezdi. 1 Mayıs akşamı, DİP militanları olarak ve partimizle birlikte Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyon Komitesi üyesi EEK

(Devrimci İşçi Partisi) üyesi misafirlerimizle birlikte toplanarak Bosch işçilerinin direniş çadırını ziyarete gittik. Günün kritiği yapıldı. Yaralı yoldaşlara geçmiş olsun dilekleri iletildi. Sendikal meseleler, işçi mücadeleleri konuşuldu. Özellikle Bosh işçileri, Yunanistan'dan gelen yoldaşlarımıza, Selanik'te işçilerin işgal ederek yönetmeye başladığı Vio.me fabrikası hakkında sorular sordular. Yunanistan'dan gelen yoldaşlarımız da bu konu ile ilgili deneyimlerini aktardılar.

Nihayet, günün sonunu 1 Mayıs halaylarını çekerek getirdik. Egenin iki yakasından şarkılar söyledik, danslar ettik, oyunlar oynadık. Sloganlar

la Maslak'ın gökdelenler arasında kalan çukurunu hep birlikte 1 Mayıs alanına çevirdik. Bosch işçisinin çadırı sadece bir direniş çadırı değil. Sınıf olarak yapamadıklarımızın ve yapabileceğimizin iç içe geçtiği yaşayan bir okul, bir merkez. Taksim, Tahrir olacak dedik 1 Mayıs'ta; ama moda deyimle alan takıntımız yok. Neden Bursa'da bir Tahrir olmasın? Neden devletin, patronun, sarı sendikann zincirlerinden kurtulan işçiler bir yanardağ gibi patlamasın?

Birlikte son haykırışımızın altında bu duygular yatıyordu: "Devlet, patron, sarı sendika bu abluka dağıtılacak!"

Sıkıyönetim provası

Devrimci İşçi Partisi'nin bayrağı Mayıs meydanlarında dalgalandı!

Antep, Şişli'de toplandı. Saat 9:30 sıralarında sağanak şeklinde gaz bombaları kitlelerin üzerine yağmaya başladı. Çekilmek zorunda kalan kitle DİSK binasına girmeye çalıştı fakat binanın giriş çıkışı da gaz bombası sağanığı altındaydı. DİP başından beri 1 Mayıs'ta devletin Taksim yaşayışının arka planında Taksim'in Tahrir olmasının engellenmesi olduğunu söyledi. İşçiler, emekçiler 1 Mayıs'ı nerede kutlayacaklarına bugün olduğu gibi bundan sonra da kendileri karar vereceklerdir.

İçin

sinifına simleştiren erken Devrimci İşçi Partisi'nin 1 Mayıs'ta Taksim'de düzenlenen mitinginde, işçiler ABD'yle mayeyle rildi. aya çalışılmasına atlarının işçiler oldu. Türk-İş yaparak şta toplazlı sulu SK, Bena yaptı. 2'nin kitonları a KESK ayıs için

İzmir'de 1 Mayıs coşkusu

1 Mayıs, İzmir'de onbinlerce işçinin katılımıyla kutlandı. Sabah 10.00'da Konak'taki Eski Sümerbank önünde yürüyüş için yerlerini alan ve "İşçiler, siyasete, partiye, devrime!" pankartı taşıyan DİP militanları, görsel ve sesli propagandayla DİP'in Kürt sorunu ve AKP dizaynı ekonomik anayasa konusundaki devrimci marksist tutumunu kitlelere aktardılar. DİP kortejinden Kürtçe, Türkçe, Ermenice, Arapça, Lazca, Arapça, İspanyolca ve İtalyanca şarkılar yükseldi.

Gaziantep'te işçilerle 1 Mayıs

1 Mayıs, Gaziantep'te DİSK ve Türk-İş tarafından organize edilen bir mitingle kutlandı. Kırkayak Parkında toplanan gruplar İstasyon meydanına yürüdüler. DİP de Gaziantep'te ilk kez 1 Mayıs'a katıldı. Bu heyecanla bayraklarıyla Gaziantep'te işçi sınıfının yanında olduğunu gösteren DİP militanları alanda işçilere işçi bültenlerini dağıttı.

Ankara'da emekçiler Sıhhiye meydanını doldurdu

Ankara'da emekçiler, Türk-İş, DİSK ve KESK üyesi sendikalar, TMMOB, TTB, yerel dernekler ve siyasi partiler ile sol örgütler Sıhhiye'de yerlerini aldılar. Kürsü konuşmalarında işçi sınıfının taşeron cehennemine dönen ülkede savaşın acı yükünü sırtladığı ama artık barış ve çözüm istediği vurgulandı. Barış ve çözüm isteğinin AKP'nin başkanlık sistemi hayallerine malzeme yapılmaması için mücadele çağrısı yapıldı. Emekçilerin, Türkiye'nin bölgede emperyalist saldırganlığın koçbaşı olmasına izin vermeyeceği haykırıldı.

"Başkanlık sistemine, ekonomik anayasaya, petrol kavgasına, Kürt sorununda oyalamaya ve tasfiye girişimlerine geçit yok" sloganı atan DİP, yürüyüşte "İşçiler Siyasete, Partiye, Devrime" pankartıyla yerini aldı. DİP korteji Roboski'den Dersim'e, Sivas'tan Maraş'a, 1 Mayıs 77'den 12 Eylül'e katillerden hesabı ancak emekçilerin soracağını emperyalistlerden, patronlardan ve onların partilerinden kimseye hayır gelmeyeceğini haykırdı.

Antalya'da 1 Mayıs

Antalya'da sendikalar, sol örgütler ve derneklerle beraber DİP korteji de Aydın Kanza Parkı'nda toplandı. Yürüyüş Konyaaltı Atatürk Parkı'ndaki mitingle sona erdi. Devrimci İşçi Partisi "İşçiler siyasete, partiye, devrime"

pankartı ile katılırken, Devrimci İşçi Partisi'nin öncülüğünü yaptığı "Turizm İşçisinin Sesi Bülteni" çevresinden turizm işçileri de "Bütün otellerin işçileri birleşin" pankartı ile 1 Mayıs'a katıldılar. Yürüyüş boyunca Devrimci İşçi Partisi kortejinden "yaşasın 1 Mayıs", "biji yek gulan", "yaşasın sosyalist dünya devrimi", "eşitlik, kardeşlik Kürt ulusuna özgürlük", "emperyalizme, faşizme, kapitalizme, AKP'ye, MHP'ye, CHP'ye geçit yok" sloganları atıldı. Bütün örgütler 1 Mayıs alanına döndükten sonra marşlar ve şarkılarla 1 Mayıs sona erdi.

DİP Adana örgütü: "Başkanlık sistemine, ekonomik anayasaya, petrol savaşına, tasfiyeye geçit yok!"

Adana'daki 1 Mayıs kutlamalarına yoğun sıcak damgasını vurdu. Saat 12'de Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde toplanmaya başlayan sendikalar, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri ve sosyalist dergi çevreleri İstasyon Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş ve miting sırasında sık sık "Her yer Taksim her yer 1 Mayıs", "yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı. DİP de, büyük çoğunluğu gençlerden oluşan kitesinin diri ve canlı sloganlarıyla, başından sonuna kadar alanda idi.

Levent Dölek

Uyan artık uykudan uyan!

1 Mayıs'tan önce özellikle Taksim konusunda, Türkiye'nin içinden geçtiği iddia edilen barış ve çözüm sürecinin hükümeti sertlikten ve işçilere saldırmaktan alıkoyacağına yönelik bir beklenti oluşmuştu. Hatta bu beklenti DİSK'te yapılan toplantılarda da çeşitli siyaset ve sendika temsilcilerinin ağızından "bu dönemde böyle bir şey onların da işine gelmez" türünden sözlerle ifade ediliyordu. Olanlar ortada. Biz olan bitene şaşırılmıyorduk. Zira 1 Mayıs öncesinde yayınladığımız bildiri de Türkiye'nin bir barış ve çözüm sürecinde olmadığını, sermayenin AKP hükümeti eliyle ve hatta Erdoğan'ın başkanlığı altında büyük bir sınıf taarruzuna hazırlandığını yazıyorduk. 1 Mayıs'ta bu taarruzun bir provası olacaktı. Öyle de oldu.

1 Mayıs'ın hemen ardından Meclis Anayasa Uzlaşma Komisyonu bir kez daha toplandı. Ne de olsa yeni ve sivil bir anayasa çalışmaları sürüyor. Türkiye solunun ezici bir çoğunluğu hâlâ yeni bir anayasaya ihtiyaç olduğu görüşünde birleşiyor. Umarız 1 Mayıs'ta yaşananlar bu görüşün değişmesine vesile olur. Çünkü yeni anayasa da sermayenin sınıf taarruzunun bir parçasıdır ve yeni bir anayasa yapma çalışmalarıyla 1 Mayıs'taki polis terörü hiçbir tezat oluşturmamaktadır. Bilakis ikisi birbirini tamamlıyor.

Ne yapıp edip 12 Eylül anayasasından kurtulmalıyız diyenlere daha önce Türkiye'nin önündeki temel hak ve özgürlüklerle ilgili sorunların anayasal olmadığını hatırlatmıştık. Mesela taşeron çalışma bir anayasal sorun değil, sigortasız çalıştırmak da hali hazırda yasalarda suç olarak tanımlanıyor. Sendikal örgütlenme ve sendika seçme özgürlüğü de var anayasada ama bu haklar kullanılmıyor. İşçilerin gözünden bakarak bir çırpıda saydığımız başlıklar bunlar. Yine 1 Mayıs'ta yaşananların da hiçbir şekilde anayasal bir soruna tekabül etmediğini eklemek gerekiyor. Alanı gaz bombalarıyla kapatan devlete karşı işçilerin meydanı, yeni anayasa maddeleriyle değil kitleleşen güçleriyle tekrar açabileceği ortadadır.

Bugün mevcut anayasa bu gerici haliyle bile sermayeye dar gelmektedir. Sermayenin yeni anayasadan muradı işçi sınıfının elinde kalan son kazanımları da sökülüp alarak dünya ekonomik krizinin Türkiye'ye mutlaka ödeteceği faturayı işçilere kesmektir. Bu konuda TÜSİAD (Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği) ve TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) bir işbölümü yapmış durumda. TİSK ekonomik anayasa adıyla sınıf taarruzunun temellerini ortaya koyarken TÜSİAD insan hakları, sivil anayasa, demokrasi söylemiyle işin makyajını yapıyor. Bu genel doğrultu MÜSİAD ve TUSKON tarafından da benimseniyor.

12 Eylül anayasasını bile dar bulan sermaye mesela anayasada devlete, "rekabetçi yapının güçlendirilmesi" ödevinin yüklenmesini, grev hakkının "başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması amacıyla" sınırlanabilmesini istiyor. Tercüme edecek olursak devlet sermaye ile işçi arasındaki ücret pazarlığına rekabetçi yapıyı korumak adına patron lehine müdahale etmek zorunda olacaktır. Yine grev söz konusu olduğunda işçiler ne iş yapıyorsa o işi durduracağından mutlaka işin ucu "başkaları"na dokunacak ve devlet de anayasal olarak bu grevi yasaklayacaktır. Havayollarında grev yasağını hatırlayın: devlet süren toplu sözleşme sürecine THY yönetimi tarafından müdahale etmiş ve grev yasağı çıkarmıştı. Muhtemelen bu yasak anayasa mahkemesinden dönecekti; oradan dönmeyen yeni yasa yaparken yasak maddesini çıkardılar. Müstakbel yeni ve sivil anayasamızla devletin sermaye lehine bu tür girişimleri anayasal bir güvenceye kavuşacaktır. Yine hükümlere anayasal bütçe denkliliği koşulu dayatılmak istenmektedir. Tercümesi, eğitime, sağlığa yatırıma, emeğin koşullarının iyileştirilmesi için yapılacak devlet harcamalarına sermaye kelepeçesi... Yine kamu yönetiminde bağımsız idari otoriteler tanımlanmak istenmekte, böylece işçi sınıfından gelecek hükümet üzerindeki her türlü baskının baypas edilmesi amaçlanmaktadır. Son olarak, Türkiye'de "rekabetçi yapının güçlendirilmesi" için sermayenin yana yakıla istediği şeyin kırım tazminatı hakkının kaldırılması olduğunu hatırlatalım.

Bunlar ortada olan ve gerek hükümet gerekse de sermayenin tüm fraksiyonları tarafından desteklenen, burjuva muhalefeti tarafından da paylaşılan taleplerdir. Peki, işçinin, emekçinin, ezilenin safındakiler niye bunları görmez ve hâlâ yeni bir anayasaya umut bağlarlar. Nedeni açık. Hala burjuvazinin demokrat olabileceğini zannediyorlar. 12 Eylül'ü sermayenin bir saldırısı olarak görmüyorlar, Amerikancı bazı paşaların faşistliğinden ibaret olarak algılıyorlar. O yüzden de gerçekleri göremiyorlar. 2013 1 Mayıs'ı gözlerdeki perdeyi kaldırmalıdır. Anayasa uzlaşma komisyonlarının ve her türlü yeni anayasa çalışmasının valiyle Taksim pazarlığı yapıp olmayınca Tayyip Erdoğan'a çıkmaktan farkı yoktur. Sonuç bellidir. Sonucu değiştirmek için yapılacak tek şey anayasal hayallerden bir an evvel uyanıp işçi sınıfını kendi bağımsız çıkarları etrafında seferber etmektir.

Şiar Rişvanoğlu

Söze “terör”le başlayan atanmış âkiler ve suskun sosyalistler

İçinden geçmekte olduğumuz “barış ve müzakere” süreci böyle farklı ve birbirinden çelişik dinamiklerle dolu ki, bizzat pazarlığı yürütenler dışında tam olarak ne olduğunu, ne yapılacağını bilen pek kimse yok. Söylenecek, yazılacak birçok şeyin başında bu ilerlemenin, şeffaf olmayan, belirsiz ve ucu açık boyutu geliyor kuşkusuz. Ortadoğu’daki dengelerle ve özellikle ABD ve AB emperyalizminin güncel hesaplarıyla (ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi gibi daha eski ve stratejik olanı ile de) birlikte düşünüldüğünde, **Kürt Hareketi’nin açık, şeffaf, her adımı kamuoyuyla paylaşılan ve karşı tarafı her aşamada kontrol edebilecek, gerektiğinde teşhir edebilecek bir yöntem yerine böyleleri bir belirsizliği kabul etmiş olması ciddi tartışmaları gerektiriyor.**

Biz sembolik olması açısından, aynı zamanda bu tartışmanın da bir parçası olan aynı belirsizliğin başka bir boyutuna; “Âkil İnsanlar Komisyonu”nun oluşumuna ve ne yaptıklarına biraz yakından bakalım. Birincisi, bu komisyonun kuruluş biçimi zaten baştan sakattır. Zira sermayenin ve AKP’nin bir yandan sürecin belirsizliğini ve bulanıklığını kamuoyundan gizlemek, öte yandan kendi milliyetçi tabanının “gazını almak” için kurgulmuş olduğu bu komisyonu oluşturan isimler son derece açık biçimde Erdoğan’ın talimatıyla belirlenmiş, yani “atanmıştır”. Hatırlanacak olursa listede KESK genel başkanı Lami Özgen, İHD genel başkanı Öztürk Türkdoğan, (ki onların da temsil ettikleri kurumlar düşünülerek “malzeme” olarak kullanılmak istendiği bellidir) Yücel Sayman, Celalettin Can gibi iyi niyetli birkaç isim dışında gerçek anlamda muhalif tek bir aydın, gazeteci bulunmamaktadır. Örneğin Yaşar Kemal, Haluk Gerger gibi aydınların adı bile geçmemiştir.

İkincisi, bu komisyonun sınırları baştan yine bizzat Erdoğan tarafından çizilmiştir. Erdoğan misyonu “kamuoyunun algısını yönetmek” olarak açıklamış ve komisyonun ne Öcalan’la, ne Kandil’dekilerle görüşmeyeceğini baştan söylemiştir. Yani aslında operasyon; bugüne kadar asker cenazelerinde vs. Erdoğan’ın bu süreçte bile telaffuz etmekten çekinmediği “tek vatan, tek millet, tek bayrak” türü söylemlerle kıskırtılan kitlelerin, şimdi de artık “kan dökülmesin”, “analar ağlamasın” sözlerine ikna edilmeleri sürecidir.

Üçüncüsü bu komisyon ağırlıklı olarak, ister aydın sıfatıyla, ister en büyük sermaye örgütünün başı TOBB başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu örneğinde olduğu gibi doğrudan doğruya burjuvazinin ajanlığını yapan kişilerden oluşmaktadır. **Bu isimlerin özel görevi ise yerel sermaye güçlerine ve siyasi elitlerine “barış sürecinin” kendilerine ne gibi yeni yatırım-üretim-pazarlama imkânlarını yaratacağının, yani Kürdistan’ın barış süreci ile birlikte nasıl bölge-**

nin Çin’i yapılacağıının nimetlerini anlatmaktır.

Dördüncüsü başta Aleviler olmak üzere diğer etnik unsurların (Ermeni, Rum, Süryani) açıkça dışlanmış olduğu komisyon ağırlıklı olarak Pensilvanya Müftüsü cemaatinden ve AKP yandaşlarından oluşmaktadır. Bu o kadar böyledir ki Ermeni yazar Etyen Mahcupyan bile Ermenileri değil, gazetelerinde AKP propagandası yazıları yazdığı cemaatçileri temsil etmektedir. İşin ilginç ne BDP başta olmak üzere Kürt çevrelerinden, ne de HDK içindeki sosyalistlerden bu dört noktaya ilişkin ciddi tek bir eleştiri gelmemiş olmasıdır.

Gelelim “Âkil İnsanlar”ımızın halk toplantılarında döktürdüğü saymakla bitmeyecek incilerinden sadece bir kaçına. Ege Bölgesi Âkil Heyeti başkanı Tarhan Erdem: “Çözüm süreci başarıya ulaştığı zaman göreceksiniz Nevruz’da Diyarbakır Meydanı Türk bayraklarından kıpkırmızı olacaktır.” Dikkat, “Nevroz” değil, “Nevruz”! İç Anadolu Heyeti başkanı AKP’nin resmi yayın organı Yeni Şafak gazetesi genel yayın yönetmeni Ahmet Taşgetiren: “Terör bitince Kürtler özgürleşecek. Öcalan’a Kürtlerin temsilcisi pozisyonu verilmemelidir.” Karadeniz Heyeti üyesi (dikkat, Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu genel başkanı!) Bendevi Palandöken: “Barış diyorlar. Savaş mı oldu barış olsun? Bir terör örgütü problemi var, onu da modern bir yolla, âkil yoluyla çözmeye gayretliyiz.” Ama en “eğlenceli” Ege heyeti üyesi pek “demokrat” Baskın Oran’dan. Oran, İzmir’deki ilk toplantıda PKK’nin terör örgütü olduğunu vurguladıktan sonra 2007’de bağımsız solun adayı olarak seçime girdiğini ancak “PKK terör örgütüdür” dediği için başka bir adayın daha çıktığını, bu yüzden de seçimi kaybettiğini hatırlatmış. Yani İzmir’in beyaz Türklerine “Ben de sizdenim aslında” demek istiyor hazret!

Başka bir “eğlenceli” sahne de Hatay’dan. Kaba erkek egemenliğinin idolü Kadir İnanır’ın da içinde olduğu Akdeniz Heyeti, Medeniyetler Korosu ile sahnede hep birlikte “Memleketim” şarkısını söylemiş. İroninin neredesinden tutmalı? Özellikle T.C.’nin 1974 Kıbrıs İşgali’nde milliyetçiliğin, giderek faşizmin sembolü olmuş bir şarkı olmasından mı, olayın Hatay’da geçiyor olmasından mı, heyetin “barış” için orada bulunuyor olmasından mı? Sevinsizler sizin “aklı”nızı! Bu rezil halkla ilişkiler operasyonu, Kürtlere karşı savaşın, imha ve inkârın dozajını sınımlık düşüren, **psikolojik ve entelektüel savaşa** hız veren sermayenin ve onun dönem sözcüsü AKP’nin başarı hanesine yazılacak. Ama, Ahmet Türk’ün deyişiyle “canının derdinde” olan Kürt hevalerimizi bir an için anlamaya çalışsak bile, bu orta oyununa tek bir söz bile söyleyemeyen iltihakçı ve ikbalci sosyalistlerin sessizliği de ortak tarihimizin utanç hanesine!

“Şartsız” çekilme

KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan 25 Nisan’da Kandil’de yapılan basın toplantısında PKK güçlerinin 5 Mayıs’tan itibaren Türkiye’den çekilmeye başlayacağını açıkladı. Böylelikle, “süreç” olarak anılan gelişmelerin bir evresi aşılmış oldu. Hatırlanacağı üzere, Öcalan’ın Diyarbakır (Amed) Newroz’unda kitleye okunan (ve Karayılan tarafından bir “Manifesto” olarak nitelenen) mesajının hemen ertesinde, 23 Mart’ta KCK ateşkes ilan etmişti. Şimdi artık ateşkes koşullarında geri çekiliş başlıyor. Bundan sonra esas olarak bu aşamada kararlaştırılmış olan şeyler uygulanacağına göre, “süreç”in ilk aşaması bu noktada bir değerlendirmeye tâbi tutulabilir.

“Süreç” üzerine tartışmalar doğal olarak sona ermek bilmiyor. Politik ve ideolojik boyutlar çok daha fazla yoruma açık olmakla birlikte, ulaşılan bu dönüm noktasında bir şey hiç tartışmasız ortadadır: PKK, **tek taraflı** ateşkes ilan etmiştir ve **koşulsuz** olarak Türkiye dışına çekilmeyi kabul etmiştir. Bunu biz söylemiyoruz. Karayılan basın toplantısından sonra bazı gazetecilerle yaptığı görüşmede açık açık şöyle demiştir: “Biz ‘şartsız’ çekildik aslında. Ancak çekilmenin tamamlanmasıyla birlikte başlayacak demokratikleşme (...) barışın kalıcı olması için atılması gereklidir dediğimiz adımlar”. (*Özgür Gündem*, 28 Nisan 2013, s. 9.)

Bu, kendi içinde son derecede önemli bir veri. Bir kere, daha önce söylenenlere hiç uymuyor. BDP ile ikinci İmralı görüşmesinden basına sızan tutanaklarda Öcalan şöyle diyor: “Komisyonlar kurulacak. Hakikat komisyonu da kurulacak. Akil adamlar denetiminde olacak. Çekilme o zaman olacak. Köylere geri dönüş olacak. **Bunları yapmazlarsa geri çekilme olmaz.**” Sonra yine tutanaklarda bu konuya bir kez daha dönüyor. Bu sefer de şöyle konuşuyor: “Çekilmeden çekilmeye fark var. Tek taraflı bir çekilme olmayacak. **Çekilme parlamento kararı ile olacak.** Başbakanın, çekilsinler onlara karışmayız demesiyle olmaz. TBMM onaylayacak, çekilme komisyonla olacak.” (*Milliyet*, 28 Şubat 2013, s. 25.)

Demek ki, Öcalan tutanaklarda parlamento kararı, hakikat komisyonu, köylere dönüş gibi bir dizi şart sayıyor. Ama o görüşmeden iki ay sonra bunların hiçbiri gerçekleşmediği halde, çekilme kararı açıklanıyor. Karayılan’ın gazetecilere neden “şartsız” dediğini anlamak kolay.

İkinci ve üçüncü aşamalar

Karayılan’ın KCK adına yaptığı açıklamada çekilmenin tamamlanması ile birinci aşamanın kapanacağı belirtiliyor; ikinci ve üçüncü aşamalar ise sırasıyla devletin yükümlülüklerini yerine getirmesi ve normalleşme aşamaları. Devletin yükümlülükleri konusunda yazılı açıklama esas olarak iki noktaya değiniyor: koruculuk, özel tim gibi özel savaş aygıtlarının ortadan kaldırılması ve “hayati” önem taşıyan yeni bir demokratik anayasa. Ama Karayılan gazetecilerle görüşmesinde ilave bazı koşullar ileri sürüyor: seçim ba-

rajının, terörle mücadele yasasının kaldırılması, KCK tutuklularının özgürleştirilmesi gibi.

Daha önemlisi, yeni “demokratik” anayasanın içeriğinde Kürtlere ne tür haklar tanınacağı meselesi. Karayılan hâlâ demokratik özerklikten söz ediyor, bunu “yol temizliği”nin bir parçası olarak görüyor. (*BirGün*, 27 Nisan 2013, s. 8.) Oysa tutanaklara göre iki ay önce Öcalan şöyle demişti: “Biz demokratik özerklikte ısrar edersek, bu sabbote olur.” (*Milliyet*, 28 Şubat 2013, s. 25.) Karayılan, ayrıca anayasa için “Kürt halkı” ifadesini gerekli gördüğü halde, tutanaklarda Öcalan’ın Sırrı Süreyya Önder’e dikte ettiği maddede “özgür iradeyle bağlanma” ve “birey” var. Birinci aşamada çekilmenin şarta bağlı olacağı söylenildiği halde sonuçta “şartsız” çekilme yaşandığına göre, ikinci aşamada Öcalan’ın söylediklerine aykırı bir sonucun doğması zor görünüyor.

Üçüncü aşama ise “normalleşme” diye anılıyor. Karayılan’a göre bu aşamada bir yandan “Önder Apo dahil herkes özgürleşecek”, bir yandan da “bu sürecin pratikleşmesi paralelinde silahın tümünden devre dışı kılınması ve gerillanın silahsızlanması gündeme girecek”. Burada üç önemli nokta var. Bir, Öcalan gerçekten serbest kalacak mı? Bunu bu aşamadan kesin olarak bilmek zor. İki, PKK Öcalan serbest bırakılmadan önce mi sonra mı silahsızlanacak? Başbakan danışmanı Yalçın Akdoğan Karayılan’a derhal cevap vererek onun “normalleşme” sürecini yanlış anladığını, PKK’nin silah bırakmasının herhangi bir koşula bağlı olmayacağını söyledi. Üç, Karayılan PKK’nin silahsızlanacağını söylediğine göre, hareketin Kürdistan’ın öteki parçalarında (yani İran ve Suriye’de) silahlı kalacağına dair yorumlar nasıl yapılabiliyor? Bunlar üçüncü aşamanın muammaları olarak duruyor.

Barış süreci neye hizmet ediyor?

Bunlar “süreç”in tartışılmaz verilerinden çıkan sonuçlar (“şartsız çekilme”) ve sorular. Bir de işin politik yanı var. Barış süreci neye hizmet ediyor, nereye varacak? Burada birçok insanın ve hareketin kafası çok karışık. Meseleyi ikiye ayırarak incelemek gerekiyor. Birincisi, AKP hükümeti bu yönelişten neyi amaçlıyor? İkincisi, Kürt hareketinin amacı ne? Bu ikisinin birbirinden ayrılması, Marksistlerin söylediklerinin ►

Paris ve Roboskî

Gazetemiz matbaadan çıktığında Paris suikastı gerçekleştireli dört ay olmuş olacak. Bu dört ay boyunca soruşturma milim ilerlemedi. Ömer Güney adlı bir Kürt'ün cinayet zanlısı olarak yakalanması dikkatleri "PKK'de iç hesaplaşma" tezine doğru yöneltti. Ama Ömer Güney'in Türkiye devletinin ajanı olması ihtimali, özellikle de son yıllarda defalarca ailesinden gizli biçimde Ankara'ya gelmiş olması, oku devlet yönüne çevirmiştir. Ama ne Fransız devleti meselenin üzerine gitmektedir, ne de Türk devleti.

Roboskî'ye gelince, çoğu çocuk 34 Kürt'ün Aralık 2011'de katledildiği bu olay konusunda Karayılan son

derecede ilginç ve önemli teknik ayrıntılara değinmiştir. Bir yandan, Karayılan'a göre uçak bombardımanından birçok insanın sağ kurtulması çok daha fazla beklenebilir bir şeydir. Ama devlet teker teker avlayarak herkesi hatta katırları da öldürmüştür. İkincisi, bırakın Bahoz Erdal'ı, en acemi gerillanın bile Uludere'nin karı dolayısıyla o mevsimde bu yolu kullanmayacağını herkes bilir. "Yani Bahoz oradaydı da vurduk bir safsatadan ibarettir."

Paris suikastı ve Roboskî "yol kazaları" değildir. "Barış müzakere-

leri" denen sürecin asli parçalarıdır. Türkiye devletinin ve en başta hükümetinin "hem konuş, hem öldür" türü bir politika gütmekte olduğuna dair en güçlü belirdir. Bunlar, Kürt hareketine şayet "barış"a yanaşmazsa kendisini ne beklediğine dair verilen bir uyarı sinyali olarak görünmektedir. Bunların hesabı mutlaka sorulmalıdır.

► yanlış anlaşılmasına hizmet ediyor.

Gerçek, Şubat ayından beri ısrarla şunu vurguluyor: hükümetin amaçları, Kerkük petrolünü sömürmek, Türkiye'nin Kürdistan'ın öteki parçalarında da sömürgeci bir güç elde etmesini sağlamak, Ortadoğu'daki hegemonya politikasının önündeki Kürt engelini temizlemek, işçi sınıfına daha ağır taarruzlara temel olacak bir ekonomik anayasaya BDP'nin desteğini almak, Erdoğan'ı başkan yapmak için Kürtleri kazanmaktır. Bizim sadece son "süreç" vesilesiyle değil, 2009 yılındaki "Kerkük Musul açılımı"ndan itibaren söylediğimiz şeylerdir bunlar. Ve Batı mediasındaki analizlerden Cengiz Çandar gibi düzen sözcülerine kadar birçok kaynağın söyledikleri bizim bu analizimizin doğruluğunu teyit etmiş oluyor. Burada tartışılacak bir şey yok.

Esas mesele Kürt tarafının bu süreçten ne meram ettiği, hükümetin bu politikalarına ne ölçüde destek verdiği. Bu noktada da, Öcalan'ın açıklamaları temel alındığında tablo açıktır. Öcalan tutanaklara göre açık konuşmuştur: "Biz Tayyip Bey'in başkanlığını destekleriz. Biz AKP ile

bu temelde bir başkanlık ittifakına girebiliriz." Tayyip Erdoğan'ın başkanlığını desteklemek, hem AKP anayasasına olumlu oy vermek demektir, hem de seçimde ona oy vermek. Buradan ikinci bir nokta türer: Kürt hareketi burjuvazinin "ekonomik anayasa" projesi ile mücadele etmemeyi de taahhüt etmektedir.

Öcalan Newroz'da okunan bildirisinde ise şu noktaları vurgulamıştır. Birincisi, Misak-ı Milli sınırlarına dâhil oldukları halde haksız yere dışarıda kalan Kürdistan parçalarında bu durumun değiştirilmesi. Bu, Türkiye burjuvazisinin projesine cevap vermektedir. İkincisi, Türk ve Kürt halkları arasında İslam'ın birleştirici unsur olarak ortaya konulması. Üçüncüsü, Alevilerden hiç söz bile edilmeyerek bu İslam'ın Sünni temellere oturtulması. Bütün bunlar, Öcalan'ın AKP hükümetinin Vahhabiliğin fedailiğini yaparak Ortadoğu'daki Sünni-Şii (Alevi) mezhep savaşını kışkırtması karşısında uyumlu bir tavır vaat ettiğini ima etmektedir.

Kürt hareketi hemfikir mi?

Öcalan'ın Kürt hareketi içindeki

ağırlığı tartışılmaz. Ama Türk solunun bazı kesimleri, hakikatleri görmezlikten gelerek, bütün tartışma kapanmış gibi bakıyor meseleye. Oysa PKK'nin Öcalan'ın bazı yaklaşımlarına karşı güçlü ve ciddi çekinceleri olduğu tutanaklara çok açık biçimde yansımıştı. Karayılan'ın son açıklamasındaki açı farkı (demokratik özerklik, Kürt halkı ibaresi vb.) bu farklılıkların ortadan kalkmadığını gösteriyor. Bunun da ötesinde Karayılan'ın her ifadesi, PKK içinde de farklılıklar olduğunu, HPG'nin ve alt kademelerin bütün süreç konusunda çok daha kuşkulu olduğunu açık açık ima ediyor. Nihayet, Newroz'da Öcalan'ın mesajı beklenirken meydanın en büyük pankartında "Önderin tutsak olduğu barış yanlış barıştır" ("aşitî şaşitî") yazıyor olması çok anlamlıdır. Daha da anlamlı olan, Öcalan'ın bildirisi okunurken meydanın neredeyse sessiz kalması karşısında Sırrı Süreyya Önder'in daha fazla tezahürat talep etmek zorunda kalmasıdır. Kürt halkı büyük bir mücadeleden geliyor. Barışın ve siyasi çözümün koşullarını ve amaçlarını değerlendirme kapasitesinden yoksun olduğunu varsaymamak için binbir neden vardır.

Devrimci Marksizm'in yeni sayısı çıktı!

Devrimci Marksizm Teorik-Politik Dergi, Çift Sayı No: 17/18, Kış/İlkbahar 2013, 240 sayfa, Fiyatı: 15 TL
Bulduğunuz şehirde Devrimci Marksizm dergisine ulaşamıyorsanız, devrimcimarksizmdergi@gmail.com adresine e-posta yollayarak derginin adresinize gönderilmesi talebinde bulunabilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

Çin dosyası:

Sait Almış /
Mehmet İnanç Turan,
Burak Gürel,

Kitap eleştirileri

Osman Tiftikçi,
Arif Haliloğlu,
Sait Almış,
Mehmet İnanç Turan,

Arsiv

Sungur Savran,
Selim Karlı,

TKP'nin burjuvaziyle işbirliği politikası üzerine

Türkiye'de kırdan sınıf mücadelelerinin tarihsel gelişimi - II
Arap devriminin sorunları

Erdoğan Aydın'ın son kitabı ve tarihe sınıfsız bakış üzerine
Diyalektik-Materyalist rasyonalite
Ütopik sosyalizmi aşmış Marksizm
Sosyalizmin yenilgisi mi?

Chávez'in mirası
Chávez'in gizemli devrimi ve proleter devrimi

Sungur Savran

Kürt halkının yolu mücadele mi, ittifak mı?

Koskoca bir salon dolusu öğrenci. Türkler de var, ama ezici çoğunluk Kürt. Diyarbakır'da Eğitimde Ortak Çözüm Derneği ile DİSA'nın düzenlediği bir toplantıya katılıyorlar. Sabah bir panel var. İsmail Beşikçi, Büşra Ersanlı ve başkaları. Öğleden sonra ise IRA'nın sonradan milletvekili seçilmiş bir mensubu, İrlanda'da barış ve silah bırakma deneyimini anlatıyor.

Sabah panelinde konuşmacılardan sonra sorular başlıyor. Birkaç zararsız soru. Sonra birden "süreç" sorgulanmaya başlıyor. Süreci eleştiren ilk öğrenci için biraz cesaret gerekli, ama bu konuşma öylesine alkışla karşılanıyor ki, ondan sonra söz almak, düşüncelerini açık açık ifade etmek daha kolay. Sorular soruları, eleştiriler eleştirileri izliyor. PKK gerillaları neden şartsız çekiliyor? Öcalan neden hâlâ tutsak? Neden tek bir muhatap var? Neden anadilinde eğitim ya da demokratik özerklik gibi temel amaçlardan vazgeçiliyor? Kürt gençliği "süreç"i sorguluyor.

BDP'nin Mayıs başından itibaren büyük mitingler düzenlemeye başlamasını, eşbaşkanların ve önde gelen yöneticilerin kent kent dolaşmasını barış yolunda bir seferberlik gibi okumak yanlış olur. Bu büyük kitle toplantıları, Kürt halkını süreç yönünde ikna etmek için yapılıyor. Kürt halkı içinde huzursuzluk var. Bu, hep söylüyoruz, 21 Mart Diyarbakır (Amed) Newroz'una bile yansımıştı. Öcalan'ın mesajı okunurken meydana o kadar durgunluk var ki, mesajı okumakta olan Sırrı Süreyya Önder, halkı tezahürata çağırarak zorunda kalıyor.

Halkın ve gençliğin içindeki bu huzursuzluk yukarı doğru katman katman yansıyor. Kandil, Öcalan ile örtüşmekten uzak. 21 Mart'tan sonra Öcalan ile Kandil arasında mektuplaşma ciddi tartışmaları içeriyordu, bu bütünyle belli. Öcalan çekilme kararının uygulanması konusunda ilk mektubunu yolladığında, önce *Yeni Şafak*, ardından *Star* gazeteleri çekilmenin silahlı olacağını yazdı. Tayyip Erdoğan bunu daha da önce bir kez söylemişti. Ama mektuplar geldi gitti ve sonunda PKK silahlarıyla birlikte çekileceğini açıkladı. *Cumhuriyet* gazetesi, Karayılan'ın Kandil'deki basın toplantısından sonra manşetini "PKK silahı bırakmıyor" olarak attı. Yani işin içyüzünü bir ölçüde bilenler, kendi kendilerine "silahlı mı, silahlı mı?" diye soruyorlardı. Sonunda bu konuda Öcalan'ın değil Kandil'in söylediği oldu.

Karayılan'ın açıklamalarını biraz dikkatle izleyenler, KCK liderinin Öcalan'ın yol haritası konusunda hareketin başka kademelerinin ikna edilmesi gerektiğini sürekli olarak vurguladığını görebilirler. Kısacası, Kürt hareketi ve Kürt halkı barış ve siyasi çözüm konusunda henüz uygun adım yürümüyor. Halkın, gençliğin, örgütün orta kademelerinin ikna edilmesi gerekiyor.

Peki, devrimci Marksistler Kürt halkı ve hareketi içindeki bu huzursuzluğu nasıl görmeli? Aman hareket birlik olsun diye farklılıkların üstünün kapanmasını mı dilemeliler, yoksa eleştirilere kulak verilmesini mi savunmalılar? Bu sorunun cevabını vermek için Öcalan'ın yürüttüğü çizginin iç çelişkisine işaret etmek gerekir. Öcalan, silahlı mücadele bitiyor, demokratik, barışçı mücadele başlıyor diyor. Diyarbakır Newroz'una yolladığı mesajın bir boyutu bu. Ama Öcalan aynı zamanda İslam kardeşliği temelinde Türk ile Kürt'ün bölgesel güç uğruna ittifak etmesi gerektiğini söylüyor. İttifak mı, mücadele mi? Bu soru Ortadoğu işçi sınıfı ve emekçilerinin aleyhine bir yol olan ittifak perspektifi terk edilene kadar varlığını sürdürecektir. Kürt halkı, bu çelişkiyi ve ondan türeyen nice başka çelişkiyi çözmeden tartışma bitmeyecektir.

Kürt gençliği soracaktır, sorgulayacaktır. Burada tartışılmakta olan, Kürt halkının, bölge proletaryasının ve Ortadoğu'nun tamamının geleceğidir.

Finans kapital, titre ve kendine gel!

Lev Trotskiy'in *Balkan Savaşları* kitabı 2012 yılının sonunda yeni bir baskı yaptı. Ne kadar isabetli bir karar değil mi? Balkan savaşları (1912-1913) tam da 100. yılını idrak etmişken, 20. yüzyılın en keskin siyasi gözlemcilerinden ve en büyük devrimcilerinden Trotskiy'in bir Ukrayna gazetesi adına izlediği bu savaşları anlattığı yazılarını bir araya getiren bir kitabın yayınlanması nasıl da büyük bir hizmet!

Yine 2012 sonunda bir başka büyük devrimci hakkında resimlerle bezenmiş, küçük boy bir albüm gibi düşünülebilecek bir kitap yayınlandı. Başlığı, *Che Guevara. Devrim Yoldaşı*. 1958-59 Küba devriminin önderlerinden, Latin Amerika ve dünya devriminin kahramanlarından Che hakkında, ölümünün 45. yılında böyle bir kitap, ne güzel bir hizmet!

Pis kokular

Ama bir dakika! Trotskiy'in *Balkan Savaşları*'nı yayınlayan yayınevinin adı dikkatimizi çekiyor: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları. Ya Che Guevara hakkındaki kitabı yayınlayan yayınevi? Yapı Kredi Yayınları. Türkiye'nin en büyük beş özel bankasından ikisi, modern tarihin muhtemelen en büyük beş devrimcisinden ikisini "repertuarları"na almış yayıncılar.

Nasıl da hoşgörülüler! Nasıl da demokratlar! Lev Trotskiy, finans kapitali Rusya'da bir yüzyıla yakın süre boyunca

ca tarihe gömen Ekim devriminin iki büyük önderinden biri. Yetmiyor, devrimi Avrupa'ya, Asya'ya ve dünyaya taşımak için herkesle, hatta Ekim devriminin başına çöreklenen bürokratlarla bile savaşıyor, bu uğurda hayatını yitiriyor. Ama Türkiye finans kapitalinin en büyük temsilcisi İş Bankası'na ait bir yayınevi onun yaptığını yayınlıyor.

Che Guevara, finans kapitale Küba'da, hatta Latin Amerika'da darbe vurmamakla yetinmiyor. Ta Afrikalara taşıyor savaşını. Kongo'da kara Afrikalılarla birlikte çarpışıyor kapitalizme ve emperyalizme karşı. Sonunda Boliviya'da bu uğurda hayatını veriyor. Ama Türkiye finans kapitalinin bir numaralı temsilcisi Koç Holding'in bankası, Avrupa finans kapitalinin en önemli temsilcilerinden İtalyan Unicredito bankasının yüzde 50 oranında hissedarı olduğu Yapı Kredi Bankası'na ait yayınevi, onu yere göğe koyamayan bir kitabı yayınlıyor. Burnunuza pis kokular gelmiyor mu?

Lev ve Che öcüdür, sizi yiyiverir!

Bundan birkaç yıl evvel, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları daha da cüretkâr bir işe kalkışmıştı. Komünizmin kurucusu, sermayenin ve bankaların baş düşmanı Karl Marx'ın kapitalizmi tarihte ebediyen mahkûm etmiş olan başyapıtı, modern çağın en devrimci kitabı *Kapital*'i Türkçe'ye çevirtti. Az kaldı yayınlıyordu. Neyse ki,

Yordam Kitap, bu işi en ehil şekilde yapabilecek kişiye, Nail Satlıgan'a, daha önce yine bu konunun uzmanı Mehmet Selik tarafından yapılmış çeviri temelinde *Kapital*'in yeni bir edisyonunun hazırlanması işini teslim etmişti ki, İş Bankası utandı, sıkıldı, korktu, geri adım attı. Teşekkürler, Nail Satlıgan, teşekkürler Yordam Kitap!

Bakın bizden uyarması! Finans kapitalin yayınevleri Marx'ı, Trotskiy'i, Che'yi yayınlamayı evcilleştireceklerini hiç umut etmesinler. Marx, büyük yapıtı *Kapital*'le onların geleceğinin temelini ideolojik dinamiti yerleştirmiştir. Trotskiy ve Che'ye gelince, onların silahları mecazi anlamda silah değildir, gerçektir. Kızıl Ordu'nun kurucusu ve komutanı, kapitalizmi yerle bir etmeye ahdetmiş, yeminini bunun üzerine yapan yüz binlerce işçi ve köylünün önderi olmuştur. Alimallah gelir, sadece yayınevini değil, bankalarınızı da kamulaştırır. Trotskiy hiyerarşi ve rütbe tanımayan bir daimi ordunun komutanı ise Latin Amerika'nın gözüpek devrimcisi Che, gerilla taktiklerinin dehasıdır. Kitapevlerinize bir birlik çıkarıp geri çekilir; yayınevlerinizi yerle bir eder, sonra gözden kaybolur. Ama bankalarınızı mahveder.

Hay economista aqui?

Nasıl mı? Che, devrimden sonra bir toplantıda otururken arkadaşlarıyla konuş-

maya dalmış. O sırada toplantı başkanı sormuş: "Hay economista aqui?" Yani, "burada ekonomist olan var mı?" Che kafası meşgul olduğundan "evet" demiş. Oysa tıp doktorudur, ekonomist falan değildir. Ama soruyu yanlış duymuştur: "Hay comunista aqui?" Yani "burada komünist olan var mı?" Tabii ki cevabı yüksek sesle "evet"tir!

Hikâye muhtemelen şakadır. Ama Che'nin Küba'nın Ekonomi Bakanı olduğu şaka falan değildir. Bütün özel kuruluşlara ve bankalara düşman olan bir Ekonomi Bakanı olduğu hiç şaka değildir!

Türkiye'nin bankaları, birleşin! Kaybedecek bütün bir dünyanız var. Ne Marx'ı yayınlayın, ne Trotskiy'i, ne Che'yi! Onlar sizin mezar kazıcılarınızdır!

Memed'e son mektubumdur

Ne acıdır ki, Nâzım Moskova'da sürgünde yaşarken oğlu için şu mısraları yazmıştı:

(...)
Dünyaya doymak olmuyor Memet,
doymak olmuyor...
Dünyada kiracı gibi değil,
yazlığa gelmiş gibi de değil,
yaşa dünyada babanın eviymiş gibi...
Tohuma, toprağa, denize inan.
İnsana hepsinden önce.
Bulut, makineyi, kitabı sev,
insanı hepsinden önce.
Kuruyan dalın,
sönen yıldızın
sakat hayvanın
duy kederini,
ama hepsinden önce de insanın.
(...)
Memet,
memleketler içinde bir şirin memlekettir
Türkiye,
bizim memleket.
(...)
Sen bizim orda halkınla beraber
komünizmi kuracaksın,
gözle göreceksin, elle tutacaksın onu.
(...)
Memet,
yavrurum,
seni Türkiye Komünist Partisi'ne
emanet ediyorum.

Nâzım'ın finans kapitalin yayınevinde ne işi var?

yazılarım otuz kırk dilde basılır
Türkiye'mde Türkçemle yasak

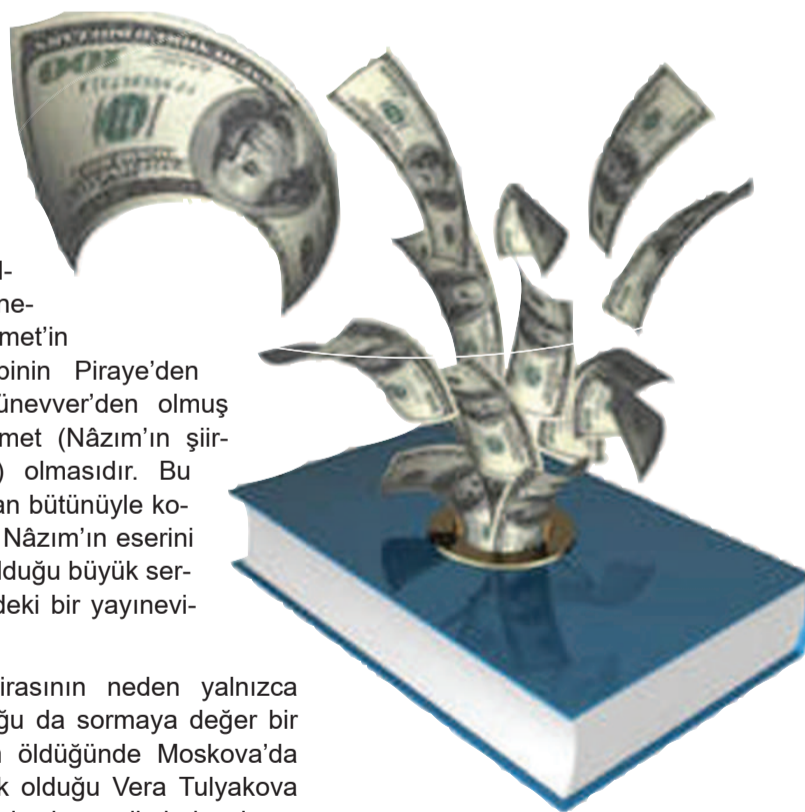
Bir başka komünist ve enternasyonalist, ama yerli topraktan Nâzım Hikmet'in kitapları 1936'dan 1965'e dek, yani 29 yıl boyunca Türkiye'de basılamamıştır. Kendi yaşadığı dönemde yayınladığı kitapları bir kenara bırakacak olursak, Nâzım'ın Türkiye'deki esas yayıncısı hep Memet Fuat'ın yönettiği yayınevleri olmuştur. (Memet Fuat, Nâzım'ın bir aşamadaki eşi Piraye'nin daha önceki kocasından olma oğludur. Ama Nâzım Piraye Hanım ile ortak yaşamları boyunca onu kendi oğlu gibi benimsemiştir.) Bu, kabaca, 1980 öncesinde De Yayınevi, 1980 sonrasında ise Adam Yayınevi demektir. Ayrıca (Sivas katliamında can veren) edebiyat tarihçisi Asım Bezirci, 1970'li yıllarda Bütün Eserleri başlığıyla Nâzım'ın yapıtlarını dokuz cilt halinde Cem Yayınevi'nde yayınlamıştı. Bu üç yayınevinin dışında kendi mezhebinde solcu olarak yayın yapan bir dizi yayınevi de yer yer Nâzım kitapları yayınlamıştır. Adam Yayınevi ise 1980'li yıllarda Memet Fuat ve yine Asım Bezirci'nin işbirliğiyle 28 ciltlik bir toplu eserler dizisi yayınlamıştır.

Ama asıl felaket bundan sonra gelmiştir. 12 Eylül'ün yarattığı ortamda sanat ve edebiyat âlemine el koyan ve piyasalaştıran sermaye, zamanla solcu, hatta komünist edebiyatçıların yapıtlarını da kendi şemsiyesi altına almayı başardı. Buradaki en çarpıcı gelişme, hiç kuşkusuz, Türkiye burjuvazisinin bütün hayatı boyunca ezizlettiği Nâzım Hikmet'in eserlerinin ya-

yın hakkını
Yapı Kredi
Bankası'nın
yayınevinin
satın almış ol-
masıdır.

Böyle bir şey nasıl olabilmiştir? Bunun nedeni, Nâzım Hikmet'in mirasının sahibinin Piraye'den sonraki eşi Münevver'den olmuş olan oğlu Mehmet (Nâzım'ın şiiirlerinde Memet) olmasıdır. Bu şahıs, politikadan bütünüyle kopuk olduğu için Nâzım'ın eserini onun düşman olduğu büyük sermayenin emrindeki bir yayınevine satabilmiştir!

Nâzım'ın mirasının neden yalnızca oğluna ait olduğu da sormaya değer bir sorudur. Nâzım öldüğünde Moskova'da tanıştığı ve âşık olduğu Vera Tulyakova ile evliydi. Hangi miras rejiminde olursa olsun, eşin de miras konusunda bir payı olur. Üstelik, Vera Nâzım'dan yaşça çok genç olduğundan mirasında pay sahibi olması uzun süre etkili olmasını sağladı. (Vera, Nâzım'dan 38 yıl sonra, 2001 yılında ölmüştür.) Ama Aziz Nesin'in kendi anlattıklarına inanacak olursak, Nâzım'ın üç ayrı aşamada yazmış olduğu üç vasiyet arasından kendisi (yani Aziz Nesin) yetki verilince Vera'yı dışlayanını seçmiştir. Böylece, Nâzım'ın mirasçısı tarihi TKP ile oğlu Mehmet olmuştur. TKP hem illegal bir parti idi, hem de 1989'da ken-

dini tasfiye etmiştir. Dolayısıyla, meydan komünizmle en ufak bir ilişkisi olmayan, açık arttırmanın çekiciliğine kapılan oğluna kalmıştır.

Komünistlerin kültür alanındaki görevlerinden biri, Nâzım'ı ve öteki solcuları finans kapitalin elinden kurtarmaktır.

Araz Bağban yoldaşımızın İran'da Haziran ayı içinde yapılacak seçimlere ilişkin Nisan sayısında başlattığı analizi bu sayımızda da devam ediyor.

Araz Bağban

İran'da cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaşırken hem siyasi cenahlar ve hem de Hamaney önderliğinde egemen siyasal güç karşılıklı gelişmeleri dikkatle izlemekteler. Bu seçimler siyasi cenahlar için her zamanki olağan siyasal iktidarın en önemli mevkisini ele geçirme eylemi dışında lider Hamaney'in yaşlılığı sebebi ile de önem taşımaktadır. Hiç bir siyasi cenah gelecek cumhurbaşkanlığı döneminde Hamaney'in ölümü ile ortaya çıkacak olağanüstü durumda en önemli güç odağından uzak kalmak istemiyor. Bu nedenle hem Hamaney'e yakın cenah halkı sandık başına sürükleyecek güçlü bir aday peşinde, hem bu kafilenden ayrılmış gibi görünen Ahmedinejad ve tayfası erkenden seçim çalışmalarına başlamış vaziyette ve hem de reformistler ve onlara yakın orta yolu muhafazakârlar ne yapsak ne etsek de Hatemi veya Rafsancani'yi adaylık için ikna etsek gerginliği içindeler.

Diğer yandan rejim başka bir kaygı daha yaşamaktadır. İran İslam Cumhuriyeti bu seçimlerle birlikte karşı karşıya olduğu ve birbirinden bağımsız olmayan üç önemli soruna çözüm aramaktadır. Rejim bu seçimlerden, ilk olarak İran İslam Cumhuriyeti çatısı altında siyasal iktidarı elinde bulunduran güç odağının 2009 seçimleriyle (hem halk nezdinde hem de uluslararası arenada) aldığı meşruiyet yarasına merhem sürebilmeyi, ikincisi halkın yaşamını zorlaştıran ekonomik sıkıntılara bir çare bulmayı, son olarak içinde bulunduğu uluslararası siyasi bunalımlara bir çözüm üretebilmeyi hedefliyor.

Meşruiyet yarası, ekonomi, uluslararası sorunlar

İran'daki egemen rejim 2009 yılında cumhurbaşkanlığı seçimlerinde hile iddiaları ile sokaklara çıkan kitlelerin altı aydan fazla ülkeyi etkileyen ayaklanmaları sonucu meşruiyet kaybına uğramış görünse de, aslında bu olay yıllar önce 1979 devriminden hemen sonra ortaya çıkmıştı. Muhafazakârların siyasal iktidarı ele geçirmek ve devrimin kazanımları üzerine yatmak amacıyla, gerici siyasetlerine karşı çıkan muhalif gruplara karşı uyguladıkları baskılar ve hatta katliamlar (özellikle sol ve devrimci kesimlere karşı gerçekleştirdikleri cinayetler) rejimin meşruiyetini hemen ilk yıllarda

zedelemişti. Uzun süren İran-İrak savaşı bu meşruiyet krizini bir süre örtbas etmişti. Zira yurt savunması ve milli birlik ve beraberlik adı altında muhalefet ya susmuştu ya da tepki uyandırmadan susturulmuştu. Savaşın sona 1990'lı yıllarda tekrar rejimin meşruiyeti sorgulanmaya başladığında, reformistlerin Hatemi önderliğinde İran İslam Cumhuriyeti çatısı altında vaat ettikleri cennetle halkın geniş katılım ve desteğini kazanması, azımsanmayacak derecedeki sorgulayıcı seslerin tekrar susturulmasıyla sonuçlanmıştı. Ama 2009 seçimlerinde bu meşruiyet kaybı tartışmasız bir şekilde herkese aşikâr olmuştu.

İran-İrak savaşı boyunca büyük ölçüde devletçi ekonomi sürdüren İran, savaş sonrası Rafsancani ile neo-liberal uygulamalara geçmeye başladı. Baskı ortamından ve ekonomi politikalarından usanmış halkı "güzel günler göreceğiz" diyen Hatemi sekiz sene boyunca yatıştırdı. Siyasal ve kültürel olarak görece daha açık ortam sunan reformistler ekonomide hızla neo-liberal siyasetlere geçiyorlardı. Bu dönemin sonunda reformistlerin "siyasal reformun ekonomik rahatlık getireceği" iddiasına halk artık inanmıyordu. Halkın yaşadığı ekonomik sıkıntılara en uygun söylemi popülist sloganlarla Ahmedinejad üretti ve böylelikle İran'ın 6. cumhurbaşkanı seçildi. Hatemi ile hegemonya kaybı yaşayan Hamaney, seçimlerin sonucunu şansa bırakmamak için Anayasa Koruma Konseyi aracılığı ile reformistleri seçimlerden temizlemiş, ortamı muhafazakârların geri dönüşüne hazırlamıştı. Ahmedinejad bu dönemin meyvesiydi. Ahmedinejad "petrol gelirinin halkın sofrasına yansıtacağını" söylemişti, ama halk sekiz yıl sonra temel ihtiyaçlarını karşılayamaz olacaktı. Diğer taraftan Batı ile arasındaki nükleer krizden dolayı ağır ambargolara maruz kalan İran, petrolü döviz karşılığında satmakta zorlanıyor, dolaylı yolları bulsa da en temel tüketim malları için bile daha önce var olan devlet yardımlarını kaldırmak zorunda kalıyor; bu sebeple fiyatlar da başını almış gidiyor. İşte Hamaney liderliğindeki rejim, seçimlerde bu ekonomik sıkıntılara da bir çözüm bulmak zorunda. Yoksa bu sefer halk 2009 seçimlerindeki gibi "benin oyum nerede" sloganı ile değil iş ve ekmek için sokağa çıkacaktır.

Bu seçimler rejim açısından ülkenin

uluslararası planda yaşadığı bunalımlara da çözüm getirmelidir. ABD'nin Irak'ı işgal etmesi ile Ortadoğu'da İran her zamandan daha rahat nefes almıştı. Irak'ta Şiiilerin yükselişi İran'ı orada önemli aktör haline getirmişti. Böylelikle, daha önceden de iyi ilişkileri olan Suriye ve Güney Lübnan'la bir Şii kuşağı oluşturmayı bilmişlerdi. Ama son iki yıldır Arap ülkelerinde ortaya çıkan ayaklanmalar İran'ın lehine olan dengeyi bozdu. Özellikle Suriye'deki gelişmeler İran'ın bölgedeki en güçlü ortağının zayıflatılması anlamına geldi. Henüz çok açık ve bariz tepkiler gelmiş olmasa da, Türkiye'de yeni başlayan devlet ile Kürt ulusal hareketi arasındaki uzlaşma da İran'ı çok hoşnut kılmamıştır. İran bu uzlaşmayı hem Suriye konusunda bir kötü gelişme, hem de Irak konusunda bir tehlike olarak nitelendirecektir.

Cansız seçimler

Ortadoğu'nun en hassas dönemlerinin birinde, bölgenin kaçınılmaz olarak önemli aktörlerinden biri olan İran için böyle bir dönemde cumhurbaşkanlığı seçimleri gerçekleştirmek önemli sonuçlar doğuracaktır. Egemen siyasi güç, cumhurbaşkanlık koltuğunu kesinlikle tecrübesiz birine bırakmayı düşünmeyecektir. Hamaney'e yakın çevrenin her gün Ahmedinejad ve tayfasına karşı düzenledikleri saldırılar bu koltuğu bir daha onlara yâ etmeyeceklerini göstermektedir. Hatemi ve Rafsancani gibi siyasi aktörlerin adaylıkları, ne kadar seçimler heyecan katacağı düşünülse ve sonucunda az da olsa hem seçimlere ve hem rejime bir meşruiyet kazandırma olasılığı yaratsa da, ikisi de Hamaney'in güven tanımına uymayan kişiler. Bu da bizi sadece bir kaç seçenek etrafında düşünmeye zorlamaktadır. Böyle bir hassas dönemde hem ulusal ve hem uluslararası arenada İran İslam Cumhuriyeti'ni Hamaney'in istediği doğrultuda temsil edip temellerini koruyabilecek tek kişi Velayeti'dir.

Bu olaylardan bağımsız olarak da, halkın seçimlere rağbet gösterip geniş ölçekli katılımı, Hatemi gibi güçlü bir aday olduğu takdirde bile çok olası görünmüyor. İran'da, halkın seçimlerle hayatlarının değişeceğine hiçbir inancı kalmamıştır. Özellikle 2009 seçimleri en küçük umutlarını bile yıkmıştır. Bu yüzden de bu seçimlere giderken halk çok fazla heyecan göstermemektedir.

Leyla Edip

İstila

Kentsel yağma anlamına gelen ama kentsel dönüşüm adı altında yürütülen proje tüm hızıyla devam ediyor. 6 Nisan'da proje kapsamındaki ikinci yıkım atağı başlatıldı bile. İş bulma umuduyla büyük kentlere göç eden işçi-emekçi aileleri, bu saldırılarla evini kaybediyor ve daha da yoksullaşıyor. Sadece evlerini değil, işlerini, mahallelerini, sosyal bağlarını da kaybediyor. Emekçiler yaşadıkları semtlerden dışlanıyor, boşalttıkları alanlar da çekirge sürüsü gibi çöken sömürücü sınıflar tarafından istila ediliyor. Yaklaşık 1,3 milyon binanın bulunduğu İstanbul'da, yapıların yarısından fazlasının kentsel dönüşüm projesi kapsamında yıkılması hedefleniyor. Bu rakam Türkiye genelinde 7 milyon konutu buluyor.

Bu arada, sırf müteahhitler için bile Türkiye genelinde yaklaşık 400 milyar dolarlık bir kâr potansiyeli taşıyan kentsel dönüşüm projelerinin iyi bir alternatif olduğunu sadece AKP hükümeti değil CHP de vurguluyor. Sadece AKP'li belediyeler değil CHP'li belediyeler de kentsel dönüşüm adı altında saldırılar yürütüyor. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, "kentsel dönüşümle ilgili olarak atılan en önemli adımların altında CHP'nin imzası olduğunu" öne sürmekte son derecede haklı. Mesela CHP'li İzmir Belediyesi kendi planları dahilinde 43 bin hektar alanda en az 220 bin konut yıkmayı planladığını açıkladı bile. CHP ara sıra itiraz etse de eleştirilerinin sebebi emekçilerin zor duruma düşecek olması değil, kendilerinin temsil ettiği Batıcı-laik sermaye kanadının geçmişte topladığı rantın, şimdi İslamcı sermayeye gideceğini düşünmesi. Görüldüğü üzere, kâr deyince bütün patron partileri için akan sular duruyor, binalar da deprem riski bahane edilerek yıkılabiliyor.

"Kentsel dönüşümle mega şehir" savunucularının en önemli tezi deprem tehlikesi. Evet, bu anlamda çarpık yapılaşmanın ciddi bir risk oluşturduğu ve şehirlerin yeniden planlanması gerektiği açık ama egemenlerin derdi bu değil. Onların derdi, böyle bir tehlikeyi ve ondan duyulan korkuyu bile kâra dönüştürmek. Kaygıları deprem olsaydı, kent tarihini, su havzalarını, yeşil alanları yok edip yerine gökdelenler ve alışveriş merkezleri dikmeye çalışmazlardı. Ayrıca şu an depreme dayanıklı olmadığı için yıkılan binaların yerine yapılacak olanlar da depreme dayanıklı olmayacak. Çünkü sağlık, güvenlik kaygısıyla değil para kaygısıyla yapılıyorlar. Yasa, "afet riski taşıyan alanlar" diyor ama risk belirlemesi bilimsel ölçütlere göre değil, alanın getireceği kâra göre yapılıyor. Hatta üzerinde hiçbir bina olmayan meralar bile kentsel dönüşüm alanı olarak kapsama alınarak imara açılıyor. Deprem olursa mera yıkılmasın diye herhalde!

Yağma sırasında şöyle oyunlar dönüyor: Belediye, yıkılacak evleri tespit ediyor, evlere kasıtlı olarak düşük bedel biçiyor, sonra belediyenin iş yaptığı bazı müteahhitler gelerek bu bedelden daha yüksek ama piyasa değerinden düşük fiyatlarla evlerin üstüne konuyor. Riskli kabul edilen alanlarda 30 gün içinde yıkılmayan binaların bakanlıkça yıkılması ve yıkım giderlerinin sahiplerinden tahsil için mülkiyet üzerine bir de ipotek tesis ediliyor. İtirazı olanlar yargıdan önce bakanlık bürokratlarından oluşan bir komisyona başvurmaya zorlandığı için mahkemeye gitme süreleri aşıyor, dava açma hakkı da buhar oluyor. Bu arada sadece inşaatçılar ihya olmuyor, bankalar da evini kaybedenlere "uygun kredi" vaadinde bulunarak soymaya hazır bekliyor. Yani her türden sermayenin ekonomik krizi aşip yeniden palazlanma hayalleri emekçinin borç batağında yüzmesine bağlı!

Olması gerekense emekçilerin barınma ihtiyaçlarının ücretsiz karşılanması, sağlıklı bir çevrede yaşama haklarının garanti altında olmasıdır. Fakat bu garanti, kâr peşinde koşanların düzeninde sağlanamaz. Çünkü kentleri mahveden, patronların kaos yaratan rekabetleridir ve bu rekabet yaşadığımız çevreyi ancak bir cehenneme dönüştürür. Bir kentte yaşayanların gerçek ihtiyaçlarının ne olduğuna ise ancak o kenti emeğiyle var edenler karar verebilir. Dolayısıyla belediyeler, üretkenlerin yani emekçilerin denetimi ve yönetimi altına girmelidir. Bu da sadece oy kullanıp meydanı patron partilerine bırakmakla değil, bizzat iktidara talip olmakla gerçekleşebilir.

Nail Satlıgan:

Marksızmin kuyumcusunu yitirdik

Hastalıklar içinde geçen bir hayatı Marksizme, işçi sınıfına, insanlığın geleceğine adanmak. Sonra da hayatı boyunca uğruna mücadele ettiği insanlığa ölümünden sonra da hizmet edebilmek için bedenini tıp öğrencilerince kadavra olarak kullanılması için bağışlamak. İşte 28 Nisan 2013 günü, uzun süredir mücadele ettiği kanser hastalığının sonucunda yitirdiğimiz Nail Satlıgan'ın hayat hikâyesi. Nail Satlıgan, Türkiye'de Marksist teorinin gelmiş geçmiş en büyük teorisyenlerinden biriydi. Ama aynı zamanda kapitalizmi devirmek ve işçi sınıfı iktidarı altında sınıfsız bir topluma doğru yürümek için gerekli siyasi mücadeleyi de, çok yorgun düştüğü son yıllar dışında pratik olarak vermiş bir sosyalistti.

Nail Satlıgan, ölümünden sonra basında hayatını Marksist teoriye ve özellikle de Marx'ın başyapıtı *Kapital*'e adanmış bir insan olarak anıldı. Bu elbette doğrudur. Satlıgan Marksist teoriyi bir kuyumcunun hüneri ve titizliği içinde işlemiştir. Ama eksiktir, eksik olduğu için de onun hayatının anlamını çarpık biçimde yansıtır. Satlıgan, 1968 kuşağının bir mensubu olarak çocuk yaşta politik faaliyete girmiş, ama kendi kuşağının birçok mensubundan farklı olarak 12 Eylül'den sonra politikadan uzaklaşmamıştır. Gençlik döneminde bir kitle partisi olan Türkiye İşçi Partisi'ne üye olmuş, sonra kısa bir Maoist dönem yaşamıştır. Ama 1970'li yılların ortasında devrimci Marksizmi keşfetmiş ve o dönemden sonra hem kalemiyle, hem pratiğiyle Türkiye'de bu akımın inşasına omuz vermiştir.

Satlıgan, 80'li yıllarda 12 Eylül'ün gerici ortamında sol liberalizmin büyük bir saldırı-

sına uğrayan Marksizmi savunmak ve geliştirmek amacıyla yayımlanan *II. Tez* dergisinin kurucularındandı, isim babasıydı. 80'li yılların sonunda solda "Kuruçeşme" adıyla bilinen birlik tartışmalarında birleşik bir devrimci parti kurma çabalarına katıldı. 1990'lı yılların ikinci yarısında Özgürlük ve Dayanışma Partisi bugünkünden farklı bir çoğulcu parti olarak kurulduğunda içinde yer aldı.

Satlıgan bu birleşik mücadele deneyimlerinin ötesinde, Türkiye'de bir devrimci Marksist akım kurulması çabalarına katkılarda bulundu. 1990'lı yıllar başında Kardelen Yayınları'nda emek verdi. 1990'lı yılların ortalarında *Sınıf Bilinci* dergisinin Yayın Kurulu'nda görev aldı. ÖDP içinde Marksist kanadı temsil eden Sosyalist Emek İnişiyatifi'nin sözcülerinden oldu. 2000'li yıllarda hem genel hareketten, hem de devrimci Marksist hareketten bir mesafede durmuş

olsa da, bir süre boyunca *Devrimci Marksizm* dergisinin danışma kurulunda yer aldı, ölene kadar dergiye yazılarıyla katkıda bulundu.

Satlıgan hakkında basında yazılanlar, sadece onun hayatının bu pratik devrimci yönünü görmezlikten gelmiyor. Bunu yaparak, aynı zamanda, Satlıgan'ın teorisinin tam da pratikle beslendiği için bu kadar ufuk açıcı ve doğru olduğunu gözlerden saklamış oluyor. Bu da son dönemde Marksist aydınlar arasındaki akademik Marksizm eğilimini, fildişi kulesi aydını pratiğini besleyen bir etki yaratıyor. Satlıgan, bu anlayışın karşı kutbunda yer alıyordu.

Stalinizm karşıtı, enternasyonalist, devrimci Marksist

Satlıgan aynı zamanda "partiler üstü" bir Marksist şahsiyet gibi sunuluyor. Onun bil-

ge bir kişiliği olduğu doğrudur. Ama solda bu her türlü tartışmanın üstüne yükselmiş bir bilgelik değildir bu, partizan bir bilgeliktir. Tartışır, ama muarızını sosyalizm alanı içinde görüyorsa onu da esirger, kırıp dökmeyiz.

Yoksa Satlıgan'ın "partiler üstü" olmakla yakından uzaktan ilgisi yoktur. 1970'li yılların ortasından sonra devrimci Marksizmi benimsemiş ve bu çizgisini hayatının sonuna kadar sürdürmüştür. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere kapitalizmin devrildiği toplumları yolundan çıkaran bürokrasiye ve onun ideolojisi Stalinizme düşmandır. Milli komünizmi reddeder, sonuna kadar enternasyonalisttir. Kısacası solun genel yelpazesi içinde tartışmasız biçimde devrimci Marksist akımın bir mensubudur. Tarihe de bir devrimci Marksist olarak geçecektir.

Muhteşem bir uğurlama

Ölümünden bir hafta sonra, 5 Mayıs 2013 Pazar akşamı, ağzına kadar dolu bir salonda, yüzlerce insan iki saat boyunca Nail Satlıgan'ı kolektif biçimde kucakladı. Toplantı, Nail yoldaşı bebeklikten son günlerine izleyen kısacık ama son derecede güzel bir videoyla açıldı. Bebekleri rahat ettirmek için zille çalınan melodiler vardır. Nail hakkındaki film onun bebeklik fotoğraflarına eşlik eden böyle bir melodi ile açılıyordu. Farklı olan, çalınan melodi idi: Enternasyonal! Evet, neredeyse kısa pantolonlu iken sosyalist olan Nail Satlıgan'a çok yakıştı!

Vedat Türkali:
"Trotskistler komünisttir"

Salona büyük güçlüklerle gelmiş olan, 95 yaşındaki, tarihi TKP'nin içinde uzun yıllar mücadele vermiş büyük romancı Vedat Türkali, bu toplantının belki de en önemli, en tarihi konuşmasını yaptı. Güçlükle ayakta

Vedat Türkali

"Nail, tarihin kızıl ışıkları içinde mutlaka anılacaktır."

duran bu çınar, bu yaşayan anıt, Nail'in adını eskiden duyduğunu, ama insanların onu ve arkadaşlarını "onlar Trotskist" diye dışladığını, oysa Sovyetler Birliği'ne gittiğinde işçi sını-

fının nasıl güçsüz bir yığın olduğunu kendisinin de gördüğünü anlattı, Nail'le bundan sonra tanışmalarını hikâye etti ve Nail'in Türkiye komünizmi için ne kadar büyük önem taşıdığını

Hasan Sönmez

"Bir işçi olarak Nail yoldaşı kalbime gömüyorum."

ğını vurgulu biçimde ifade etti.

Toplantının siyasi bakımdan en önemli konuşmalarından birini de Satlıgan'a hayatı boyunca "Nail ağabey" diye hitap eden işçi yoldaşımız Hasan Sönmez yaptı. Nail Satlıgan'ın nasıl işçi sınıfı için bir ışık, bir öğretmen olduğunu, onun gibi aydınların devrim mücadelesinde büyük önem taşıdığını anlattı Hasan yoldaşımız.

"Boğaz kıyılarında Tatar bir İvan Karamazof"

Toplantıda okunan bir başka mesaj, Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) Yunanistan'daki kardeş partisi EEK'in genel sekreteri Savas Mihail Matsas'tan geliyordu. 2003'te Nail'le İstanbul'da tanışalı beri çok sıcak bir dostluk kurmuş olan Savas Mihail, annesi Rus, babası Rusya Tatarı olan Nail'i bir Dostoyevski romanı kahramanı olan İvan Karamazof'un İstanbul'da yaşayan bir örneği olarak gördüğünü söylüyor, onun hastalığının son aşama-

larında aralarında hayata ve devrime ilişkin yazışmalarından hareketle bir sosyalist için hayatın anlamını tartışıyordu.

Nail Satlıgan'ın enternasyonalizminin bir başka öyküsü, DİP Adana örgütünden yoldaşımız Şiar Rişvanoğlu tarafından anlatıldı. "Dostoyevski kahramanı" Satlıgan'ın Mehmet Uzun romanlarından çıkmış bir Kürt yoksulu, daha sonra 2001'de gerillada ölen Bülent (Botan) ile 2007'de kurduğu diyalogu anlattı Rişvanoğlu.

Satlıgan'ın yakın dostlarından Ahmet Tonak'ın moderatörlüğünü yaptığı, Nail ve sosyalizm yolunda ölmüş bütün kardeşlerimizin anısına saygı duruşu ile başlayan toplantıda *II. Tez* Yayın Kolektifi'nden arkadaşları

Gülnur Acar Savran

"O bir put kırıcıydı."

Cengiz Arın biyografisini okudu.

Gösterilen videodan sonra en yakın arkadaşlarından Gülnur Acar-Savran ve Şadi Ozansü'den başlayarak çeşitli konuşmacılar Satlıgan'ın solun ve kendilerinin hayatına katkılarını vurguladılar. DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, Fikret Başkaya, Yayıncısı Yordam Kitap yöneticisi Hayri Erdoğan Gençay Gürsoy konuşmacılar arasındaydı.

Savran: "Nail işçi sınıfının devrimci mücadelelerinde yaşayacak"

Salondan alınan sözlerden sonra toplantı Sungur Savran'ın konuşması ile kapandı. Sat-

Savas Mihail Matsas

"Her halükârda, Trotskiy'in belirttiği gibi, biz devrimciler şunu bilecek kadar ayrıcalıklıyız: mutlulukların en yücesi, içinde yaşadığımız anda hayatın tadını çıkarmak değil, geleceği hazırlamaktır. Biz, insanların özgürleşmiş olacağı bu komünist gelecek için ve o geleceğin içinde yaşıyoruz. Hiç kimse bu ayrıcalığı bizim elimizden alamaz."

lıgan ile 40 yıl boyunca çok çeşitli alanlarda birlikte mücadele ettiklerini vurgulayan Savran, Satlıgan'ın sadece genç Marksist aydınların çalışmalarında değil, bu 1 Mayıs'ta DİP İzmir örgütünün "Nail Satlıgan Yoldaş mücadelemizde yaşayacaktır" yazılı bir fotoğraflı pankart taşınması örneğinde görüldüğü gibi, her geçen yıl büyüyen ölçekte işçi sınıfının mücadelelerinde de yaşayacağını belirtti.

Sungur Savran

"Bugün, 5 Mayıs, Marx'ın doğum günü. Yarın Denizlerin asıldığı 6 Mayıs'ın yıldönümü. Nail, fiilen 1968 kuşağının içinden gelip, devletle kavgaya giren o devrimcilerin ihtiyaç duyduğu devrimci Marksizmi Türkiye soluna taşıyan insandır. Tarihteki yeri budur. Yarın, devrimin yeni dalgası, Deniz'lerin, Mahir'lerin, İbo'ların kahramanlığıyla Nail'in yaymak için mücadele ettiği devrimci Marksizmin aklının birleşmesi temelinde olacaktır. Bu dünyadan Nail geçti!"